

Modře označené štítky znamenají, že není zaplacené předplatné! Předplatné na jeden rok je 38,10+ 1,90 (HST) = 40 kan. dolarů Cena 1,88 + 0,12 (HST) = 2,00 dolary.	Agreement # 40005374/ Registration # 09089	Telefon: 416/530-4222 647/728-0654
	Datum, dokdy jsou noviny předplaceny, je v pravém horním rohu štítku! ISSN 1186-9283 (Print) ISSN 1923-1784 (Online)	J Time Committed Á délai convenu

ČESKOSLOVENSKÝ ČTRNÁCTIDENÍK - CZECHOSLOVAK BI-WEEKLY

No. 12.

(502.)

Vol. 22.

Thursday,

July 19,

2012

Published by ABE, P. O. Box 176, Station „E“, Toronto, Ontario, Canada M6H 4E2
satellite1-416.com – zpravy.org – zpravy.ca – spravy.ca

Dopoledne na konzulátu - i senátoři se někdy zapotí

Bylo to jako z nějakého Formanova filmu. Venku 38°C a krajané, pracovníci konzulátu a velvyslanectví spolu s delegací senátu včele s předsedou stálé komise senátu pro krajany žijící v zahraničí Tomášem Grulichem, senátorem Pavlem Čáslavou, senátorkou Alenou Poláčkovou a tajemnicí Marií Šrámkovou míří do patnáctého patra budovy na rohu Bloor a Yonge v Torontu.

Na štěstí za dveřmi je čekala pěkně vychlazená místnost, káva a studená voda, která byla v tomto počasí k nezaplacení. Trochu vadilo, že delegace byla jednobarevná, čili modrá, složená z členů ODS. Nebyli jsme proto svědky nějaké bouřlivé diskuse. Setkání zahájil generální konzul Vladimír Ruml a velvyslanec Karel Žebrakovský vzpomněl na Evu Seilerovou, která zemřela koncem minulého měsíce ve Winnipegu. dále uvítal hosty a ti se nám představili a sdělili, proč mají zájem o práci s krajany. Alena Poláčková zdůraznila, že je z generace, která byla postižena odchodem řady přátel a to ji přimělo k tomu, že se začala zajímat o život krajanů. Senátor Grulich shrnul problematiku do několika bodů:

1. Je to žádost o zrušení KSČ. Zákaz KSČ vláda podporuje, ale právně je to neprůchodné.

Dovolím si zde komentář, že jsem nepřitelem jakýchkoliv politických zákazů, protože ty mohou fungovat pouze dočasně. Spíše mně vadí vytváření nostalgie po starých dobrých časech, komunistické

Z NÁVŠTĚVY SENÁTORŮ V TORONTU: PAVEL ČÁSLAVA, ALENA POLÁČKOVÁ, TOMÁŠ GRULICH, VELVYSLANEC KAREL ŽEBRAKOVSKÝ A GEN. KONZUL VLADIMÍR RUML

seriály a jejich promítání v televizi. Vytváří se tak nepravdivý obraz doby. Důležitá je podpora lidem, kteří proti komunistickému režimu bojují například v Číně. Rovněž je i důležité připomínat si nacistickou okupaci, což se letos stalo připomínkou Lidic a hejdrichiády.

2. Problém restitucí, který se hlavně týká českých občanů v USA, kteří ztratili občanství a restituce byly vázány právě na české občanství.

3. Zemědělský majetek a vlastnictví půdy. Zde se naráželo hlavně na družstevní pozemky.

4. U korespondenční volby je proti hlavně sociální demokracie. Místopředseda strany Jiří Dienstbier mladší tvrdí, že by mohlo dojít k zneužití, ale v současnosti je novela připravena a mohla by být přijata před podzimními volbami do senátu.

5. Očekává se i změna v zákoně o dvojím občanstvím. Protože při současném

uplatňování zákona Česká republika ztrácí část obyvatelstva, která nabyta zkušenosti v zahraničí. Zákon neodpovídá situaci v diaspoře.

V diskusi pak Josef Čermák zmínil problém, že Česká televize má k dispozici program o Čechách a Slovácích v Kanadě. Zatímco slovenská televize již podobnou verzi odvysílala, česká nikoliv. Těžko však může vláda nebo parlament nakazovat veřejnoprávní televizi, co má vysílat a co ne.

V další diskusi se hovořilo o školství a výuce českého jazyka v zahraničí. Situace je odlišná v různých zemích. V ekonomicky vyspělejších krajínách mohou děti jezdit na prázdniny k příbuzným, zatímco třeba z východní Evropy je to náročnější. Také je rozdíl mezi dětmi v Jižní Americe a například ve Spojených státech a v Kanadě, jak připomněla senátorka Alena Poláčková. Unikátem je Torontská univerzita, která češtinu vyučuje. Ministerstvo zahraničí však také zřizuje kurzy češtiny v Dobrušce. Důležité by bylo vytvořit oddělení pro migraci, které by řešilo současně problém emigrace i imigrace.

Jak již jsem se zmínil, škoda, že delegace byla právě jednobarevná, takže nemohlo dojít k výměně názorů mezi jednotlivými účastníky a pokud jsou nějaké problémy, je to díky té druhé straně, která bohužel v Torontu na setkání nebyla. Přesto právě dobře víme, že v otázce dvojího občanství to byla ODS v čele s prezidentem Klausem, která dvojí občanství odmítala. Vždyť to byl Václav Klaus, který v Torontu geniálně srovnal otázku občanství s těhotenstvím a nutno připomenout, že mu krajané na Masaryktownu zatlaskali. Pokud by se za působení současné vlády alespoň tento zákon změnil a přispěla k tomu torontská návštěva, pak cesta na konzulát, byť s vyplazeným jazykem, měla smysl.

Aleš Březina

***

GATHERING OF THE CLASSICS & Music Fest

Largest gathering of vintage aircraft and cars in Canada

Live music with JazzFM's Danny Marks and special guests

Outdoor BBQ or fine dining at fully licensed Bistro 26

Fun for the whole family

at Edenvale Aerodrome

5195 Hwy 26 East, R.R. #2 Stayner, ON, near Wasaga Beach • www.edenflight.com

Saturday, August 11 (rain date August 12) 9:30 am - 8 pm \$10/\$5 youth/children FREE

Spread Your Wings!

Agreement # 40005374/ Registration # 09089

P.P.I.C. Accounts # 1001583

GST Business # 86957 0572 RT0001

Paid in Toronto

CZECHOSLOVAK BI-WEEKLY

published by ABE

P.O. Box 176, Station „E“,
Toronto, Ont. M6H 4E2

Telefon: 416/530-4222, 647/728-0654

E-mail: abe@zpravy.ca

abe@satellite1-416.com

www.satellite1-416.com

www.zpravy.org

www.zpravy.ca

Česká adresa: ABE/ČIŽINSKÁ
Štefánikova 387, 500 11 Hradec Králové 11

Tel.: 222-261-8111

ISSN 1186-9283 (Print)

ISSN 1923-1784 (Online)

Advertising rates: 22.00 per inch/col.

\$ 1.65 CDN per line/col.

Předplatné:

v Kanadě \$ 38,10 + \$ 1,90 (GST) = \$ 40,00,

pro ostatní svět CND/US \$ 60.

v ČR 1000 Kč, na Slovensku 40 eur.

PDF elektronicky \$ 22 -

V ČR 200 Kč, na Slovensku 8 eur.

Churches

ČESKÉ A SLOVENSKÉ BOHOSLUŽBY V TORONTĚ

Římsko-katolický kostel sv. Václava (R.C. Church of St. Wenceslas), 496 Gladstone Av., Toronto, Ont. M6H 3H9.
Internet: www.katolik.ca. Bohoslužby: neděle v 10:30, pátek 19:00. Duchovní správce: Rev. Libor Švorčík. Tel.: 416/532-5272, fax: (416) 516-5311.

Římsko-katolický kostel sv. Cyrila a Metodě (R.C. Church of St. Cyril and Methodius), 5255 Thornwood Drive, Mississauga, Ont. L4Z 3J3. Slovenská omša: Ne.: 11:00, po a št.: 8:00, út, st. a pá.: 19:00, 1. so 18:00. Anglická: Ne.: 9:00 a so.: 17:00. Farář: J. Vaňo. Kaplan: E. Rybánský. Tel.: 905/712-1200, fax: 905/712-0974.

Slovenský evanjelický kostol augsburgského vyznania sv. Pavla (Slovak Evangelical Lutheran Church of St. Paul) 1424 Davenport Rd., Toronto, Ont. M6H 2H8. Tel.: 416/658-9793. Rev. Ladislav Kozák, Bohoslužby: neděle: 10:45.

Slovenský grécko-katolický kostol sv. Marie (Slovak Greek Catholic Church of St. Mary) 257 Shaw St., Toronto, Ont. M6J 2W7. Tel. 416/531-4836. Bohoslužby: 9:00 angl., 10:30 slov.

Luteránský kostel sv. Lukáše, (Lutheran Church of St. Luke), 3200 Bayview Ave. (Bayview a Finch), Toronto. Rev. Dušan Tóth. Bohoslužby v následujících měsících: 22. 7., 26. 8., 16. 9 a 21. 10. vždy ve 13 hod.

Československý baptistický sbor KITCHENER-WATERLOO: German Gospel Church, 223 Union St.E. Informace o bohoslužbách: 289/242-0635

Moravští bratři (Moravian Brothers Church); Bohoslužby pouze anglicky-neděle v 11:00. 7 Glenora Ave. Toronto, Ont. M6C 3Y2. Tel.: 416/656-8661. Duchovní správce: Rev. Margaret Hassler, Pastor, e-mail mkhassler@yahoo.com

Kat. bohoslužby mimo Toronto
Burlington: Holy Sepulchre Cemetery-neděle 15:00 hodin. Středa 18:00. Duch. správce: Jiří Macenauer St. Adalbert R.C. Mission, 464 Plains Rd. W., Burlington L7T 1H2. Tel.: 289/337-2911

Kingston: Kaple Newman House, 192 Frontenac Street. Nejbližší bohoslužby: v září.

Ottawa: Kostel sv. Leopolda Mandiče: (Lyndale a Hinchey): 170 Hinchey Avenue. Nejbližší bohoslužby: v září.

Montreal: Kaple Loyola High School, 7272 Sherbrooke Street. Nejbližší bohoslužby: v září.

Vineland: St. Helen's Church R.C. Parish, 4156 Maple Grove Rd.

Nová sokolská sezóna:
Cvičení pro děti je každou sobotu
od 15:30 do 18 hodin
v Magnetic Dr., Unit 21, , North York;
Cvičení pro dospělé je každou středu
od 20 do 21:30 hodin.
v G.Harvey C.I., 1700 Keele St.,
Informace: Hana Jurasek:
905/838-5269

Slovak House - Slovak Infocentre
8 Clarence Square, Toronto
Otvoreno: Středa 15:00-17:00
Tel.: 416/689-9889
E-mail: info@slovakhouse.org
www.slovakhouse.org

Česká televize Nová vize
vysílá v Ontariu vždy v sobotu v 10:00 hodin
opakování v úterý v 7:30 hodin
na stanici OMNI 1 (V Torontu kanál 47/kabel 4, 169 a 520)
E-mail: slepckovam@sympatico.ca.

Slovenská televize Slovenský svet
vysílá v Ontariu vždy v sobotu v 10:30 hodin
opakování v úterý v 8:00 hodin
na stanici OMNI 1 (V Torontu kanál 47/kabel 4, 169 a 520)
E-mail: katarina@creativepostinc.com

Informační a imigrační středisko ČSSK
Porady a ověřování dokladů po předchozím zavolání
Poštovní adresa je:
P. O. Box 564, 3044 Bloor St. W., Toronto, On. M8X 2Y8
Tel.: 416/925-2241, fax: 416/925-1940
E-mailové adresy: Ústředí: ustredi@cassk.ca
Torontská odbočka ČSSK: Toronto@cassk.ca
Webová adresa ČSSK: www.cassk.ca

Torontská odbočka ČSSK
Telefon: (416) 762-6846

Masaryk Memorial Institute Inc.
450 Scarborough Golf Club Rd., Scarborough, Ont. M1G 1H1
Tel.: (416) 439-4354, Fax: (416) 439-6473

Knihovna na Masaryktownu
Středa: 16:00-21:00.
Tel.: 416-439-0792

Satellite 1-416
jsou nezávislé noviny reflektující různé názory, které se nemusejí vždy shodovat s názory redaktora těchto novin.
Jsme přesvědčeni, že výměna myšlenek a názorů slouží vzájemnému pochopení a porozumění.
Naším úkolem není říkat čtenářům, co si má myslet, ale předat mu informace, z kterých si může udělat svůj vlastní názor.
Přebírání původních článků a informací je možné, pokud se nezmění charakter článku a pokud nebude porušena rovnováha, která se diskutuje sleduje.
Všechny články v našich novinách musí být podepsané a autor zodpovídá za správnost údajů v nich uvedených.

**We acknowledge the financial support
of the Government of Canada through Canada Periodical Fund
of the Department of the Canadian Heritage.**

Canada

Vzpomínka na Stanislava Reiniše

Z Wikipedie se dovídáme, že se Stanislav Reiniš narodil v Nitře v roce 1931 a v roce 1957 vystudoval Fakultu všeobecného lékařství v Praze. V letech 1961-1966 působil jako odborný pracovník na této fakultě, odkud odchází pracovat na univerzitu v Ghaně, kde je do roku 1970. Následující tři roky postdoktorálního pobytu v Torontu a od roku 1973 do roku 1998 je řádným profesorem univerzity ve Waterloo. Od 90. let přednášel fyziologii na 3. lékařské fakultě Univerzity Karlovy. Proslavil se hlavně pracemi v oboru neuropsychologie. Zemřel 7. července letošního roku v Kitcheneru.

Přispíval do konkurenčního Nového domova, takže jeho čtenářům byl lépe znám než mně. Přesto v našem vztahu náleží Standovi jeden primát. Byl to první Čech v Kanadě, kterého jsem potkal. Čekal na mne 22. října 1980 odpoledne na torontském letišti jako zástupce ČSSK, organizace která mne sponzorovala. Spolu s ním tam byl i zástupce Amnesty International, kterého Stanislav Reiniš poslal domů s tím, že se o mne postará a mně pak stroze oznámil, že pojedou s ním do Kitcheneru, což je asi 100 km od Toronta. Jelikož jsem před tím slyšel o Kitcheneru pouze o klubu Kitchener-Waterloo Dutchmen, bylo to pro mne překvapení. Navíc příslušníci Stb si před odjezdem ze mne jízlivě dělali srandu, že mne v Torontu bude čekat agent, který mne vyždímá jako citron a odhodí. Přestože jsem jim nevěřil, nechápal jsem, proč mám jet do Kitcheneru a ke všemu tento ryšavý muž s fousy dodal: „Máme tam televizi, natočíme s vámi interview.“ Cestou jsme toho mnoho nenamluvili.

V Praze mně hořel ještě vajgl na letišti a už jsme se šinuli po 401 mezi dálničními propletenci někým do poli. Tak jsem navrhl, že bychom mohli skočit do hospody. To jsem netušil, že v Kanadě u dálnice mnoho hospod není. Zastavili jsme tedy na Coca-Colu v Macdonaldu. V podvečer jsme dorazili do domku na Ascot Place ve Waterloo, kde Reinišovi bydleli. Za dveřmi již čekala paní Milada s večeří. Pak se zašlo dolů do basementu, kde bylo množství různých dobrot a v televizi dávali mně neznámou hru baseball, kterou jsem viděl hrát pouze jednou na Slavii, když tam hráli na škváře američtí diplomaté.

První večer na kanadské půdě dopadl dobře. Pomalu zmizely zábrany, ale byl jsem příliš unaven, abych se pouštěl do politických spekulací. Navíc bylo před americkými volbami, a jak jsem později zjistil, zde v souboji Reagan-Carter na exulanty platila Reaganova rétorika a já jsem spíš sázel na Carterův důraz na lidská práva. První večer jsme zvládli dobře. S kuráží jsem tedy vstal druhý den do nového života v novém domově a Reinišovi pro mne připravili tentokrát milé překvapení. Šlo se do hospody. Tam byla krajanská elita a já zvyklý na českou desítku, jsem si nevezal k srdci slova anglického režiséra Tony Richardsona, že v Kanadě je špatné pivo. Nevím, jestli to bylo pouze tím pivem, ale druhý den, když jsem měl udělat interview pro časopis *Západ*, jsem ho nemohl udělat ani kdybych chtěl.

Za týden mne odvezl Miloš Šuchma do Ottawy a tam jsem strávil první rok života v exilu. Ještě jednou mi Reinišovi pomohli a to, když jsem žádal o místo redaktora Nového domova. Reinišovi mi dali krásné doporučení, ale nevím, jestli toho později, obzvláště po roce 1989, nelitovali. Ale to již je jiná kapitola a to již jsme se tolik nekamarádili a naše cesty se začaly ubírat každá jiným směrem.

Aleš Březina - Toronto
***

Český a Slovenský den na Masaryktownu 2012

Nemyslím, že mnoho krajanů skupin kdekoli na světě se může pochlubit místem tak svátečním jako torontský Masarykův ústav. Tak svátečním, že v minulých letech nějací závistiví skřítkové na Český a Slovenský den natahovali přes oblohu cáry mraků a občas se jim i podařilo na Masaryktown vychrtnout vědro vody. Ne letos. Letos všechny mocnosti pozemské i povětrnostní vytvořily pro Masaryktown den, jaký si toto místo, o které tak věrně pečují manželé Ječmenovi s pomocí rozpadnou (nebo jsou rozpadnuty) i státy, které si předešlé

Pamatuji se, že před mnoha a mnoha lety tento den na Masaryktownu byl slavným dnem Sokola. Z USA přijížděly autobusy amerického Slovenského i Českého Sokola, Kanadská župa dodala své členy a - tehdy Československé - dny byly stejně dny sokolskými jako etnickými. Ale když žijete dost dlouho, tak se mnoho věcí změní. Mění se režimy a někdy se dokonce rozpadnou (nebo jsou rozpadnuty) i státy, které si předešlé

Za Evou Seilerovou

Když před nemnoha měsíci umřela Blanka Rohnová, Eva Sailerová reagovala třemi slovy: "Taková nádherná ženská!" A Blanka byla nádherná ženská. Evu jsem neznal zdaleka tak dobře jako Blanku, ale myslím si, že i o ní se dá právem říct: "Taková nádherná ženská!" Znal jsem ji hlavně z ČSSK: v roce 1998 se stala členem výboru winnipejské odbočky. V roce 2002 byla zvolena předsedkyní a současně redaktorkou časopisu Pramen... Spolu s Josefem Dobrovolným, Míšou Gogelou, Vilémem Kunem, Vladkou Zvoníkovou, Shelley Sweeney a dalšími se zasloužila o pravděpodobně nejprátelejší kongres ČSSK, v květnu 2002 v St. Andrew's College ve Winnipegu. Její zásluhy o krajanův život ve Winnipegu, včetně účasti odbočky na Folkloramě, si zaslouží zvláštní článek a doufám, že ho někdo z winnipejských napíše.

Eva Sailerová promovala v ČSFR s doktorátem v biologii, do Kanady přišla s třemi dětmi v roce 1990 na postdoktorální studium na Univerzitě v Albertě. V roce 1994 přešla na University of Manitoba. Byla čestná a statečná a snášenlivá a upřímná a zanechává za sebou velkou díru. Kam všichni ti nádherní lidé odcházejí? Což neví, jak je nám po nich smutno?

Josef Čermák

***

Kalendář

www.kalendar.zpravy.ca

11.8. (so) 5:30
Festival Edenvale Aerodrome
***

11.8. (so)
Letní sokolské hry na
Masaryktownu
***

22.9. (so) 18:00
Galavečer
Benefice pro Slovenský svet
7065 Islington Ave,
Woodbridge
***

generace tak krvavě vydobily, mění se status i poslání organizací, které nejvíc přispěly k úctyhodné historii svých zemí. Takový byl i úděl Sokola. Jeho pražské vedení - a bez ohledu na předchozí příslib - strukturálně odřízlo svou zahraniční větev a fakticky odmítlo přijmout za svůj nejvýznamnější záznam činnosti Sokola od jeho vzniku přes 40 let komunistického režimu doma a neuvěřitelného květenství sokolské myšlenky - díky sokolským pracovníkům jako Antonín Hřebík, Marie Provazníková, Jan Waldauf a stovkami dalších, kteří a které by si zasloužili pamětní desky v Tyršově domě - v zahraničí, monumentální Waldaufovu kroniku "Sokol - malé dějiny velké myšlenky." Na letošním Českém a Slovenském dnu vystoupila jen hrstka sokolských dětí a mládeže a smí-li použít starobylé zaklínadlo - zaplat' Pán Bůh za ně.

Letošní Český a Slovenský den (vedle osobností, které účastníci oslovili, se slavnosti zúčastnili představitelé krajanův organizací, Anna Janoušová, starostka Sokola Kanada a předsedkyně torontské odbočky ČSSK Radmila Locherová) začal v 11 hodin bohoslužbou před kapličkou, kterou vedl Rev. Dušan Tillinger (biblické texty četla režisérka Nového divadla Brigita Hamvašová). Ke druhé hodině se seřadil (s asistencí 'maršála' Tmeje) před kanceláři průvod, který odpochoval k památníku "Znovu Ukřižovaného", kde byly položeny věnce a zazpívány národní hymny. Po úvodních proslovech předsedy MMI Františka Ječmena, velvyslance ČR Karla Žebrakovského, honorárního konzula SR

Michaela Martinčeka, generálního konzula ČR Vladimíra Rumla, fed. poslance Johna McKaye, ontarijské ministryně zdravotnictví Margaret Best a radního Paula Ainslieho se zelené údolí Masaryktownu roztančilo a rozezpívalo: indiánské děti (hlavně jedna holčička byla prostě neunavitelná) předvedly indiánské tance, potom přišly sokolské děti, pan Chlumský z Montrealu, vynikající *Vychodna Slovak Dancers*, Jitka Karlik s doprovodem kytary. Na co asi někdo nebyl připraven, byl výkon osmileté Josephiny Paul, která nám s profesionální rutinovaností zazpívala písničky i našeho mládí. Nové divadlo ukázkově předvedlo několik scén ze svého nedávného velmi úspěšného představení Shakespearovy *Komedie omylů*, režírovaného Brigitou Hamvašovou. Zatím se Masaryktown pěkně naplnil, bylo kolem páté hodiny a ideální čas pro účastníky tančit k hudbě (nebo zpívat nebo jen poslouchat) Jana Chlumského a Jitky Karlik. Také jsem zahlédl kloboukovou soutěž, Libuši Peichlovou v horlivé činnosti (myslím se slosováním) a Aleše Březinu podepisovat jeho právě vyšlou knihu *Řetěz bláznů* a věděl jsem, že se chystá oheň (hranice, vatra) a večer v restauraci, muzikální cirkus, ale to už mne sklátil věk a já opustil bojiště.

Ti, kteří letošní Český a Slovenský den připravili, udělali pěkný kus práce a zaslouží si dík celé krajanové veřejnosti. To místo je tak nádherné, že by byl skoro zločin, kdybychom je měli ztratit pro úbytě nezajímá.

Josef Čermák

***

Czech & Slovak Institutions

České velvyslanectví

Czech Embassy

251 Cooper St.
Ottawa, ON K2P 0G2
Tel.: (613) 562-3875
Fax: (613) 562-3878
E-mail: ottawa@embassy.mzv.cz

Slovenské velvyslanectví

Slovak Embassy

50 Rideau Terrace
Ottawa, ON K1M 2A1
Tel.: (613) 749-4442; 749-4450
Obch. zast.: (613) 748-1773
Fax: (613) 748-0699

Český generální konzulát

Czech General Consulate

2 Bloor Street West, Suite 1500
Toronto, ON M4W 3E2
Telefon: 416-972-1476
Fax: 416-972-6991

E-mail: toronto@embassy.mzv.cz

Úřední hod.: pondělí až pátek 09.00 - 12.00

Honorary consulate of the Czech Republic

Calgary, AB

Honorary Consul: Jaroslav Jelínek

611-71st Avenue SE.,
Calgary, AB T2H 0S7
Tel.: (403) 269-4924,
fax: (403) 261-3077.
E-mail: jelinek@terramanagement.com.

Honorary consulates of the Slovak Republic

Calgary, AB:

208 Scenic Glen Place N.W.,
Calgary, AB T3L 1K3.
Tel. and Fax: (403) 239-3543,
Mobil: (403) 540-1668, (403) 399-9982
luzanzotto@shaw.ca
Mr. Ludovít Zanzotto, Honorary Consul
Jurisdiction: Alberta and Saskatchewan

Montreal, QC

22, Place de la Madeleine
Dollard des Ormeaux, Quebec H9B 1W3
Tel.: (514) 421-2972, Mobil: (514) 585-2496
Fax: (514) 421-1583
slovex@sympatico.ca; slovex@slovex.com
Dezider Michaletz, Honorary Consul

Toronto, ON:

649 Brooker Ridge
Newmarket, ON L3X 1V7
tel: 647/290-9304 fax: 905/898-0166
slovakconsulateto@gmail.com
Michael Martinec, Honorary Consul
Jurisdiction: Province of Ontario

Vancouver, BC:

247 Abbott St., 3rd Floor
Vancouver, BC V5Z 1E4
Tel. & Fax: (604) 682-0991
e-mail: stan.lisiak@gmail.com
Hours: Tuesday 14:00-16:00,
Thursday 10:00 - 12:00
Mr. Stanislav Lišiak, Honorary Consul
Jurisdiction: British Columbia

Winnipeg, MB:

B-1106 Henderson Hwy.,
Winnipeg, MB R2G 1L1
Tel/Fax: (204) 947 1728
jkdraft@shaw.ca
Mr. Jozef Kiška, Honorary Consul
Jurisdiction: Manitoba

Financial

Kursovni listek

100 Kč	4,93 CDN \$
1 CDN \$	20,26 Kč
1 EUR	1,25 CDN \$
1 CND \$	0,80 EURO
1 US \$	1,02 CDN \$
1 CND \$	0,98 US \$

Universal Currency Converter - 10. 7. 2012

1 CDN \$	20,29 Kč
1 EURO	25,46 Kč
1 US \$	20,71 Kč

ČNB - 10. 7. 2012

Hana Pelnářová - 90

Kdybyste bývali letos 27. června navštívili Český a Slovenský den na Masaryktownu, nemohli byste si bývali nevšimnout ženy zjevem středního věku, ona svižně pobíhá po kopcích tohoto nádherného krajanského parku. Vidíte ji na koncertech, valných

hromadách a schůzích. A také třeba na listině dárců zveřejněné *The Gretchen Ross Production Centre* na podporu kanadského baletu. Jinými slovy, paní Hana Pelnářová na devadesát ani nevypadá, ani se jako devadesátice nechová. Ale zápisy v matrice a křestní listy nelžou.

Narodila se 10. července 1922. Myslel jsem, že se narodila v Praze. Nenarodila. V Praze totiž před 90 lety byla stejná vedra jako letos a tak Hanina maminka jela porodit k svému strýci v Kostelci na Hané. Pochází - stejně jako její nedávno zesnulý manžel, dr. Přemysl Pelnář (syn slavného primáře Josefa Pelnáře a mimo jiné konzultujícího lékaře při poslední nemoci T. G. Masaryka), specialista v oboru chorob z povolání, o kterém mimo jiné přednášel na McGill University - z významného a starobylého rodu. Na jeho straně, žena Jana Koziny, popraveného 28. listopadu 1695, byla rozená Pelnářová. Historie Hanina rodu začíná v roce 1604 Martinem Glumpárem. Její pradědeček, Jan Kvitoslav, byl po léta ředitelem gymnázia v Hradci Králové, kde mezi jeho žáky byly dvě hvězdy české literatury, Alois Jirásek a J. S. Machar. Jeho syn Ladislav byl slavný advokát, mezi jehož klienty byli Hana Kvapilová, Max Švabinský, Marie Hýbnerová. Ladislav hrál významnou roli i v kulturním členem životě, spolu s Jaroslavem Kvapilem, Václavem Štechem a Gustavem Schmoranzem založil Spolek Národního divadla. Byl zvolen do Říšské rady (ve volbách porazil Františka Soukupa) a českého parlamentu. Jeho syn - a Hanin otec - Vladislav Klumpár se specializoval na korporáční a pojišťovací právo a svoji právníkou kariéru zakončil prezidentstvím Ústřední sociální pojišťovny. V roce 1938 se stal - jako expert - členem vlády Rudolfa Berana a později generála Aloise Eliáše (popraveného na Heydrichův rozkaz). V té době pomáhal dodávat zprávy agentům Benešovy vlády v Anglii. Bylo to v té době, kdy Hana na Lánech navštívila se svými rodiči tehdejšího protektorátního prezidenta Emila Háchu. Z Haniny matčiny strany je známá něžná milostná historie jejího pradědy Vladislava Josefa Tilsche a Jindřišky Macháčkové a smutný příběh (psal o něm Arne Novák) Jindřiščinu sestry Terezie Marie a Jana Nerudy. Život otce Jindřišky a Terezie Marie byl ještě podivuhodnější. Josef Macháček se mimo jiné proslavil tím, že před zbraslavskou hospodou svého císaře oslovil (nevzpomínám si přesná slova): "Jen chvíli počkej, císaři, republika musí přijít." Také se zúčastnil revolučních bouří v roce 1848 (byl vězněn v pracovním vězení na Hradčanech), byl zvolen do Říšské Rady ve Vídní, hrál vůdčí roli v organizacích jako Společnost Národního divadla, Hlahol, Sokol a Umělecká beseda. Jan Neruda o jeho rodině napsal: "Ta rodina byla nejkvělejší střediskem českého společenského života v prvních rocích šedesátých let. Všichni jsme byli na ni hrdí, protože byla elegantní reprezentantkou

našeho česství." A jak se nezmínit o Hanině strýci, vynálezci silonu a měkkých kontaktních optických čoček, Ottovi Wichterleovi?

Sága rodu pokračuje. Hana a Přemysl mají dvě děti, Tomáše a Ivanu, oba úspěšně působící v USA, kde rovněž působí Tomášovy děti, psychologka Michele a vnuk Matthew, kapitán U.S. námořnictva (Irák a Afghanistan), končící právnická studia na University of Berkeley. Paní Haně přejeme zdraví, spokojenost a tolik let, kolik si jich bude sama přát.

***

Lidé, kterým by nemělo být dovoleno stárnout

Otec Libor Švorčík slaví 50

Celkem o něm moc nevím (on o mně také ne: když moji laskaví přátelé slavili nějaké moje narozeniny, a předsedající - myslím Jan Waldauf - vyzval Otce Švorčíka, aby o mně také něco řekl - Jan zřejmě očekával, že Otec Švorčík řekne něco lichotivého - Otec Švorčík se na mne zvědavě podíval a pak řekl laskavým, milým hlasem slova, pro která jsem si ho zamiloval a která veřejně opakují už po kolikáté: "Já o něm moc nevím, do kostela nechodí, tak snad jo." Tak zlé to se mnou není, já občas do kostela přijdu, katolického Liborovi a evangelického Rev. Ladislava P. Kozáka).

Vím o něm, že se narodil na Moravě a že jeden z jeho sourozenců je rovněž římsko-katolickým knězem (ale prý nemá tak bujnou hřívu). Jak každý ví, Otec Švorčík je velký fešák - vysoký, štíhlý, s ostře řezaným profilem, s bohatým porostem vzadu hrdinně sestřižených černých vlasů, s elegantní chůzí.

Pěkná řádka žen veřejně položila řečnickou otázku: "Jak se mu podařilo uniknout ženským?" Jednou jsem ho slyšel odpovědět, laškovně, něco jako (nepamatuji si přesná slova): "Měl jsem stejnou příležitost jako každý. Vyhrála to církev." Vím, že jednou za měsíc se vydá na kněžskou pouť do Kingstonu, Montrealu, Ottawy, Calgary a Vancouveru.

Vím o něm, že je sportovec, hraje nebo hrál fotbal, hokej, volejbal, myslím, že dobře lyžuje.

To je tak všecko, co vím o jeho historii. Jinak co o něm vím, jsem si osvojl vlastníma očima a ušima, hlavně při mši v kostele sv. Václava v Torontu nebo na Masaryktownu a občas na nějaké společenské události v jeho kostele. Viděl jsem ho prvně při jeho první torontské mši, kdy došlo k střídání kněžských strážů. Torontská farnost tehdy byla v těžké krizi, kostel většinou zel prázdnotou. Pomalu, jeden malý krok za druhým, věřící se začali vracet a přicházeli noví. Přicházeli Češi stejně jako Slováci (na konci zádušní mše se zpívala česká i slovenská národní hymna). Jednou jsem ho slyšel říct něco velmi pěkného, něco, co je symbolicky i mým krédem: "Narodil jsem se Čechoslovákem a jako Čechoslovák zemřu." Je to jakási variace na vyznání prvního kanadského ministerského předsedy, Johna Alexandra Macdonalda: "British subject I was born, British subject I shall die." Jenomže Macdonald to měl snažší: Kanada britské společenství národů nikdy neopustila, zatímco my jsme Československo (stát, který během prvních dvaceti let své existence - v podstatě jediná doba, kdy byl jakž takž svobodný - se dokázal zařadit - i když s neúmyslnou pomocí politiků rakouského mocnářství - mezi nejpřumyslovnější státy světa a těšil se, hlavně díky T. G. Masarykovi, etickému věhlasu, o jakém se jeho nástupnickým státům může jen snít) rozkramařili při první příležitosti. A ono je těžko být příslušníkem státu, který zmizel v propadlých dějin.

Tak co jsem se o Otci Švorčíkovi naučil? Že svítí. Neřekl bych, že je to už svatozáře, ale rozhodně svítí laskavostí, dobrotou a pokorou (ale tou jen výběrově - myslím, že má ocelovou páteř a nikdo, kdo by se ho pokoušel strkat někam, kam se mu nechce, by se daleko nedostal. Neopuzuje lidi prismatem své víry, ale podle kvality jejich lidství. Proto do jeho kostela chodí lidé i jiné než jeho víry a dokonce i lidé, kterým se víry nedostalo. Chodí tam, poněvadž tam najdu milou pohodu, poněvadž v jeho kázáních slyší nejen poselství lásky boží, ale i lidské poselství zvěstované prostými slovy člověkem, který je ve své víře a ve svém společenství doma. Slyším ho, jak si povídá s dětmi, vidím ho přistupovat s úctou k lidem, jejichž čas přichází a měkce loučí s těmi, jejichž čas už vypršel.

Jeho tvář se každým desetiletím kapánek změní, ale nestárne. To mu jenom přibývají roky - naučili jsme se ve škole počítat, tak to musíme nějak použít, ale to s ním nemá opravdu nic společného. Farnost sv. Václava má

faráře, na kterého může být pyšná. Ale pýcha je nekřesťanská vlastnost, a Otec Švorčík s ní nechce mít nic společného. Pane faráři Švorčíku, Vaši farnici i ti druží Vám u Vašeho oltáře přejí dlouhá, dlouhá léta.

***

Mrst pohazení

Každý rok se zdá kratší, každý den kotouč slunce se zdá rychleji posouvat k západní tůni, ty, s kterými jsme prošli svoji pozemskou trasu a dosud jsou mezi námi, lehce spočítáme na prstech jedné ruky. Ale ještě pořád jsou okamžiky, které stojí za to žít: pod okny rozkvetou kaštiny a jejich obrácené hrozny v květnovém slunci bíle svítí proti modrému nebi; slyšíš od dávné přítelkyně, že její dcera se vrátila domů ze společné návštěvy dva dny po svém manželovi a našla dům ozdobený květy a vjezd posypaný okvětními listy; pohladí tě lidé, které jsi včera sotva znal. O dvou či třech takových pohlazeních, jimiž jsem byl obdarován, se chci zmínit. Jednak proto, že přišly nečekaně od lidí, které jsem sotva znal a udělaly mi radost; ale hlavně proto, že vysoko cením laskavost, jednu z nejozdojnějších ve věří lidských ctností.

Před několika týdny se v Torontu konala konference k nedozítému stému výročí narození prof. Torontské univerzity, Gordona H. Skillinga, kterého mnozí považují za pokračovatele v úsilí mužů jako byli prezident Wilson či Seton-Watson. Inspirátozem konference byl český historik prof. Vilém Prečan. Prof. Prečan začal svůj veřejný život jako idealistický komunista. Já na opačné straně, počínaje studentským pochodem na Hrad v únoru 1948, pomáhal jsem organizovat Prečanovo setkání s krajany v kostele sv. Václava. Předem jsem ho varoval, že se ho zeptám, co cítí, když soudil Miladu Horákovou. Odpověděl, že zodpoví každou otázku. A odpověděl, že je šťastný, že našel správnou cestu, než bylo pozdě (našel ji při invazi armád Varšavského paktu. Stálo ho to zaměstnání a soudní stíhání a nakonec exil). Profesor Prečan rovněž organizoval pražskou mezinárodní konferenci o prof. Skillingovi ve dnech 27. až 29. května. Nemohl jsem se zúčastnit (věk, rozkolísaná rovnováha), ale poslal jsem mu příspěvek o Skillingových zásluhách o československou kulturu v Torontu. Profesor Prečan poděkoval za "skvělý příspěvek". V tom slově "skvělý", které prof. Prečan vůbec nemusel použít, je to laskavé pohlazení.

Torontské Nové divadlo letošní sezónu skončilo vynikající inscenací Shakespearovy "Komédie omylů", kterou režisérka Brigita Hamvašová prakticky vydupala ze země. O inscenaci jsem napsal recenzi do Satellitu (vyšla také v CzechFolks). Paní Hamvašová ji poslala svému příteli, věhlasnému ostravskému dramaturgovi dr. Jaroslavu Černému a mně přeposlala úryvek z jeho reakce. Ta reakce je tak lichotivá, že - i kdybych měl povolení citovat soukromý dopis - oštychal bych se to udělat. Ale to nic nemění na faktu, že dr. Černý napsal něco tak laskavého o článku člověka, o kterém nikdy neslyšel, že mu nemohu nepoděkovat.

Minulou nedělí jsem byl na mši v kostele sv. Václava, kde slouží Bohu i člověku skvělý kněz Otec Libor Švorčík. Otec Švorčík ví, že mi nebyl dán dar víry, ale také zná moji pokoru tváří v tvář nepochopitelnému (z mého hlediska) tajemství, jež nás obklopuje. (Stejně jako ji zná jiný skvělý služebník boží, pastor slovenského evangelického kostola sv. Pavla, Rev. Ladislav P. Kozák, jehož bohoslužeb se rovněž účastním). V kostele sv. Václava sedávám v předposlední lavici. Za mnou, v poslední lavici, sedí manželé Mrázovi. Nechodím do kostela příliš často, ale kdykoliv přijdu, tak tam sedí. A vždycky, když Otec Švorčík přítomně vyzve, aby se vzájemně pozdravili, běžím je pozdravit, protože je v nich něco radostného. V neděli jsme se po mši srazili před budovou kostela. Pan Mráz se ke mně přitočil a řekl: "Rád čtu Vaše články. Moc se na ně těším. Pamatuji se, jak jste před časem popsal svou cestu za Františkem Tesařem na severu Toronta. Trvalo to tak dlouho, že jste čekal, že každou chvíli musíte narazit na Hory Skalisté. Pište." Děkuji za pohlazení, pane Mráz!

Od kostela sv. Václava jsem šel na oběd se slovenskou studentkou, Zuzanou Wallnerovou, která minulých deset měsíců pracovala na své doktorské práci o krajanských organizacích v Kanadě. Setkali jsme se ve stejné restauraci jako skoro před rokem: poněvadž v Kanadě žiju už přes šedesát let, vytvořila se fáma, že o našich organizacích a krajanech něco vím. Zuzana, poněvadž je laskavý člověk, mi chtěla poděkovat za cokoliv si myslala, že byl můj příspěvek v její práci. Když jsme skončili oběd, zeptala se, jest-li mě smí obejmout. Lehoučce mne objala, já jsem pohladil její rameno a řekl: „Holčičko.“ Děkuji, holčičko, za okamžik čistě laskavosti.

Torontské zpravodajství připravil Josef Čermák

***

62. výročí vraždy Milady Horákové - popravěštnice Pankrác v nedůstojném prostředí

Kamarád Jiří Kubík, údajně nejmladší politický vězeň, se 27. 6. zúčastnil vzpomínkové akce k 62 výročí smrti M. Horákové ve věznici Pankrác.

Kuriózní je, že dostal slovo místo tajemníka úřadu vlády, viz jeho komentář a projev. (M. Petr - Hradec Králové)

Byl jsem 27. června na 62. výročí justiční vraždy Milady Horákové u popravěštnice ve věznici Pankrác. Na místě bývalé komunistické šibenice, což bývala pouze stojící fošna se skobou a provazovou smyčkou, stojí dnes stejně velký dřevěný kříž s trnovou korunou. Celý pietní prostor se krčí v koutku úzké uličky. Navíc ho nešťastně zakrývá a odpudivá budova s nějakou rozvodnou. Jen těžko lze pochopit, že za 22 let zdejšího setkávání se s tímto problémem nikdo nevyřešil a nepřemístil rozvodnu o dvacet metrů dál, když se v uličce za ní nachází patrně NEJPAMÁTNĚJŠÍ MÍSTO OBĚTÍ nejhroší doby temna v dějinách Českého národa...

Otázka k zamyšlení pro Ministerstvo spravedlnosti (a Vězeňskou službu ČR), které bylo vlastníkem šibenice a okolí v roce 1950 a které je vlastníkem nedůstojného pietního místa i dnes v roce 2012.

Politici ale i oběti totalitní diktatury měli své papíry a četli z nich. Světlou výjimkou byl zajímavý projev místopředsedy sněmovny p. Zaorálka. Bez frází a velmi výstižný. Tajemník úřadu vlády dostal slovo, avšak odmítl projev, protože mu nikdo za vládu žádný nenapsal. Nemilá nehoda.

Požádal jsem tedy mluvčího věznice o prostor, který vláda nevyužila a dostal jsem ho. Vlastně bez přípravy jsem popsal komunistické mučení, které Gottwaldovi vrazi Miladě Horákové před smrtí způsobili, o čemž na té pietě nikdo moc nemluví a přitom to tam tolik patří. Neboť komunisté tehdy páchali nekomunistům nepravdivý, 19 let starý článek z Lidovek o údajné spolupráci P. W. s StB a věřil mu. Přestože všechny možné lustrace a archívy tuto estébáckou pomluvu šířenou i soudkyní Horvátovou z Trutnova, která za smrt Pavla Wonky nese odpovědnost, už dávno vyvrátily. Ale mrtvý se proti soudruhům už nemůže bránit, tak to

musíme udělat za něj asi my. Je to podle mého názoru naše mravní povinnost, když my ostatní z odporu a odboje jsme to básněni přežili.

Doufám, že Pavel Wonka po vloni obdržení čestného občanství města Hradce Králové dostane v říjnu i státní vyznamenání za přínos ke svobodě a demokracii od prezidenta. Text improvizovaného projevu.

Vážení přítomní!

Budu mluvit z hlavy, proto promiňte případné zadrnutí. Miladě Horákové zde na místě její justiční vraždy z roku 1950 u jejího popravěštnice děkujeme za její statečnost dnes i my nejmladší členové Konfederace politických vězňů. Jednoznačně si vážíme její odvahy postavit se na odpor komunistickému teroru. Ukázala vlastně budoucím generacím světa a naději. A přitom nemohla v té době vědět, jestli komunistům padne za 40 dní nebo za 40 let, jak se nakonec stalo. Když jsem zde na Pankráci v 80. letech seděl v cele číslo 10, mluvil se tam o zdejších procesech z 50. let. Ale nikdo jsme nevěděli, co je a co není pravda. Až po listopadu 1989 jsme se dozvěděli všechny ty hrůzy a justiční vraždy, co se tu staly. K popravení Milady Horákové patří ještě jedna velmi závažná věc. A to je forma popravy. Toto byl totiž od komunistických zločinců pro ní připravený druhý neoficiální trest mimo samotný trest smrti napsaný v rozsudku. Trest smrti mohl být prováděn trochu civilizovaným způsobem jako v jiných zemích, když už byl uzákoněn a když už musel být vykonáván. A to obvykle dlouhou smyčkou na provazu, který odsouzenému nešťastníkovi po propadnutí do propadliště ihned zlomí vaz a způsobí úmrtí.

Komunisté si ale ve své zvrácenosti zařídili, aby odsouzený před úmrtím od nich obdržel ještě jejich soukromý trest krutého a barbarského mučení před smrtí. Za to, že si dovolil postavit se komunistům na odpor. Takže záměrně používali u této popravy i dalších 241 poprav krátkou smyčkou, které nebožáka nezabila, ale

nekonečně dlouhých 15-20 minut jej rdousila až jej v nelidských bolestech a stále zaživa udusila. Každá takto prožitá minuta o pomalu odpočítávaných 60 vteřinách musela nebožákovi očekávajícímu naopak rychlou smrt připadat jako nekonečně dlouhý rok. A po ní následovala další a po ní další a další a další nekonečné minuty této morbidní scény. Na toto hrůzné divadlo se v těchto místech, kde nyní stojíme, s cynismem dívala celá komunistická popravčí komise po celou tu dobu, dokud nenastal konec. Dokud nešťastná oběť po dlouhém trápení v mukách nezemřela. I proto do budoucna musíme a budeme vždy nahlas svědčit novým generacím o hrůzách komunismu, zvláště jsou-li stejní komunisté stále v KSČM a v parlamentu. Všechny hrůzy objevujeme v archívech neustále. Proto jsme založili občanské sdružení Výbor na odhalování teroru KSČ v lágrech a ve spolupráci s policejním Úřadem pro vyšetřování zločinů komunismu je otevíráme. Rudý teror trval příliš dlouho. Zabitou Miladou Horákovou byl to stejně statečný člověk proti komunistům jako Milada Horáková. Proto musel bohužel zemřít.

Dohledáváme proto viníky, kteří dodnes žijí v poklidu v důchodu. A je tu ještě jedna otázka. Komunističtí funkcionáři, soudci, estébáci a bachaři pracující na politických obětech berou dnes za své zločiny důchody 20-30 tisíc. Jejich oběti asi polovinu. Co by se stalo, kdyby parlament tyto jejich výsluhy zrušil a dal jim v zájmu historické spravedlnosti jenom základní minimum? I toto je dluh, který Miladě Horákové a Pavlu Wonkovi ještě dlužíme...

Děkuji vám za pozornost.

Jiří Kubík - popravěštnice Pankrácké věznice - pamětník obětí komunismu
Praha 27. června 2012
***

Translations

**EVA
MESTICOVÁ**

Certifikovaná
překladatelka

emestic@hotmail.com

416/922-8786

Dr. Petr
Munk
Chiropraktik
1552 Bloor St. W.
Toronto, Ont.
www.drpetermunk.com

Ordinační
hodiny:
Pondělí-pátek:
10-13 a
15-19.

Tel.: 416/533-0005

ČESKO-SEVEROAMERICKÁ
OBCHODNÍ A KULTURNÍ
KOMORA INC.

CZECH - NORTH AMERICAN
CHAMBER OF COMMERCE AND
CULTURE

909 Bay St. # 1006
Toronto, ON M5S 3G2

Tel./Fax: (416) 929-3432

E-mail: czechevents.novotny@gmail.com
www.czechevents.net

LETOS - V DEN VÝROČÍ POPRAVY MILADY HORÁKOVÉ

Prodám pěkný družstevní ateliér vhodný k bydlení

Centrum Prahy na rozhraní Vinohrad a Žižkova,
50 m od nám. Jiřího z Poděbrad (metro A).

Měsíční poplatky 1410 Kč bez poplatků za elektřinu.
Cena k jednání, fotky a podrobnosti viz uvedené odkazy:

[http://www.dumrealit.cz/
detail/274334-prodej-ateliero-11-v-dv-35-6-m2-blodkova-ul-praha-3-zizkov](http://www.dumrealit.cz/detail/274334-prodej-ateliero-11-v-dv-35-6-m2-blodkova-ul-praha-3-zizkov)

[http://www.dumrealit.cz/
detail/274075-prodej-ateliero-36-m2-dv-blodkova-praha-3](http://www.dumrealit.cz/detail/274075-prodej-ateliero-36-m2-dv-blodkova-praha-3)

V případě zájmu prosím kontaktujte majitele:

Jan Hrabina

(011-420) 775 285 709

hombre@hombre.cz

případně přímo realitní kancelář.

Válečné deníky

Montreal se pomalu stává významným městem českých spisovatelů. Po válce to byl velký básník exilu Pavel Javor (občanským jménem dr. Jiří Škvor), později dr. Rudolf Roden s manželkou Evou, Milan Havlín, před dvěma lety Anka Votická, vloni Alena Martinů, letos dr. Josef Maxant, a nyní Olga Nováková & dr. Miloš Novák. Ač tvorba dr. R. Rodena, A. Votické i O. Novákové pojednává o válce, ona je jediná, která s budoucím manželem zažívala válku na svobodě v cizině, i když však často za těžkého bombardování.

Její úspěšnou knihu "Válečné deníky", do které přiložila napínavou manželovu cestu do odboje, vydalo pražské nakladatelství *Volvox Globator*, které ji v květnu vystavovalo na mezinárodním knižním veletrhu v Praze. Je jen štěstím osudu, že tato kniha mohla spatřit světlo světa. Mladá Olga zanechala po válce své deníky u sestry v Praze, a dostala je až po několika desítkách let. Znovu si je přečetla až po smrti svého manžela v roce 1984. Protože se jí vnučata často ptala na její a dědečkův život za války, přepsala do počítače všechny své i Milošovy rukopisy a přeložila je pro ně do francouzštiny. Jinak, jak říká, by asi všechny tyto české rukopisy skončily v koši.

Poslední chybějící deník našla doma její neteř Olga Bezděková-Rejtharová, která jej vloni přivezla do Montrealu a pomohla tetě Olze se psaním na počítači v češtině. Později ukázala tyto zajímavé deníky nakladatelství *Volvox Globator*, které deníky uvítalo jako vhodný doplněk knihy válečných vzpomínek jejího otce Stanislava Rejthara, letce RAF, *Dobří vojáci padli*, kterou již vydalo vloni ve třetím vydání. Olga Bezděková-Rejtharová též *Válečné deníky* později editovala, a má nespornou zásluhu na jejich vydání.

Olga Horníčková-Nováková se narodila před devadesáti lety v rodině diplomata na našem vyslanectví ve Varšavě. V roce 1938 ve svých patnácti letech začala "Olička" psát svůj deník. Za normálních okolností bych nikdy nečetl žádný dívčí deník (nikdy jsem nečetl ani deníček naší dcery), ale na její knížku jsem se velice těšil a nebyl zklamán. Zhltnul jsem ji když ještě pomalu voněla čerstvou tiskařskou černí. Její deník má co říci a je svědectvím doby. Od ranných let ztrávených v míru děj graduje a dostává spád, že by to člověk přečetl nejraději na jeden zátah.

Zpočátku popisuje svá studia se sestrou ve Varšavě na francouzském lyceu, jakož i prázdniny v Československu v letech 1937 a 1938. Po přepadení Československa Hitlerem v roce 1939 odchází s rodiči a celým vyslanectvím do exilu do Francie, kde se snaží se sestrou pokračovat ve studiu. Po přepadení Francie a velice komplikované plavbě v zaminovaném moři

unikají bombardování a dostávají se v roce 1940 do Anglie, kde její otec již pracuje v kabinetu exilové vlády Dr. E. Beneše. Její válečná anabáze s popisem všech kritických událostí dovede strhnout čtenáře do víru dějin, a často i zvednout adrenalin.

Obě sestry začnou studovat v Oxfordu a v červnu 1942 se tam obě vdají při dvojité svatbě za naše západní vojáky. Olga si bere JUDr. Miloše Nováka, který sloužil u československé tankové brigády v zahraničí a zúčastnil se též bojů v Normandii při obléhání Dunkerque (1944 - 1945). Její sestra Vlasta si bere letce RAF Stanislava Rejthara (kterému vyšla již výše zmíněná kniha *Dobří vojáci padli*). Rok nato obě úspěšně ukončí v Oxfordu svá studia. Obě rodiny se rozrostou a jejich štěstí kalí pouze čekání návratů otců z bojů a zákeřné nálety V1 a V2.

Druhou část knihy tvoří deník Dr. Miloše Nováka a jeho napínavý osud, který velice dobře doplňuje vyprávění Olgy čím všim oba za války prošli. Aby se dostal na západní frontu do Francie, utíká z Protektorátu přes Slovensko do Maďarska, kde je uvězněn a deportován zpět na Slovensko. Další jeho pokus byl úspěšný a dostává se konečně do Francie. Po napadení Francie odcházejí čeští vojáci a letci do Anglie.

Po skončení války se rodina přesune do Prahy, později služebně do Belgie a po roce 1948 odchází do exilu v Montrealu. Závěr knihy popisuje život v Montrealu, souběžně s osudem rodiny její sestry, která po roce 1948 zůstala v Československu, a za komunistů trpěla jako ostatní západní letci a jejich rodiny. Rodina Olgy a Dr. Miloše Nováka prožila v Montrealu velice šťastný život, až do smrti dr. M. Nováka v červnu 1984. Paní Olga byla profesorkou francouzštiny a dr. Novák díky svému malířskému talentu byl vedoucím grafického oddělení letecké firmy *Canadair*, a posledních 14 let pracoval v grafickém oddělení *Royal Bank*, největší banky v Kanadě. Největší radostí paní Olgy je její velká rodina, čítající 7 dětí, 37 vnučat a 26 pravnoučat. Přestože už v září oslaví své 90. narozeniny, je stále velice čilá a aktivní. Mimo to, že je vedoucí našeho montrealského *Klubu seniorů*, dosud řídí auto, a v neposlední řadě nezapře že byla v mládí mimo jiných sportů též úspěšná vítězka mnoha plaveckých závodů. Ještě i letos si již několikrát zaplavala kraula v kanadských jezerech a řekách státu Vermont.

Jsem moc rád, že jsem si mohl tuto jedinečnou knížku přečíst, a rád si ji přečtu znovu. Každému ji rád a vřele mohu doporučit. Kniha Olga Horníčková-Nováková, Miloš Novák: *Válečné deníky* je k dostání doma ve všech knihkupectvích.

Ladislav Křivánek-Montreal

***

Čeština...

"Čeština není jazyk, to je vrozená vada!" prskali na fakultě cizinci, když se snažili proniknout do tajů našeho mateřského jazyka. Zápasili se sedmi pády, jazyk si lámali na "fffff", požadovali po nás vysvětlení záhady, jak to, že slova Praha a Praxe se vztahují k jednomu městu... Člověka to donutilo zapřemýšlet o jevech pro rodilého mluvčího naprosto běžných. Uvědomili jsme si, jak krásná a pořouchlá je řeč, kterou užíváme běžně a většinou naprosto bezmyšlenkovitě. S češtinou jdou dělat všelijaké vylomeniny...

Jak se vám líbí nejdlejší věta složená pouze ze souhlásek?

„Smřz pln skvrn zvlhl z mlh.“

Rekordmanem ve slovech bez samohlásek je sloveso „scvrmkls“.

Naopak všechny samohlásky jsou pěkně poskládané (i v učebnicovém pořadí) ve slovech „mateřídoušky“, „dvacetikoruny“.

Určit přesně, které slovo je v češtině nejdlejší, nelze. Ale k favoritům určitě bude patřit i „nejneobhospodařovatelnějšími“.

Opakování stejných slabik nemusí znamenat, že dotyčný koktá, třeba si zrovna jen hraje s češtinou:

Ulili-li liliputáni oheň včas, zabránili požáru. (5x) Nebudou se štítiti títi Ti ti tíši špehové do vazů? (8x)

Naši rodnou řeč také zdobí největší počet háčků, existují slova, ve kterých se jich objeví i pět: „nejztřeštěnější“, „přesvědčivější“ apod.

Umíte těšnopis? No číslicový určitě: Pe3kovi bra3 spa3li, jak 8ahli lo3, 3mající pos3břené pi100le, o5 a o5, s3leli.

Také tzv. Q-systém v naší populaci zlidověl: Qapem přiqačil qartál a qelikému přeqapení qalita qasinek qůli qantu dodáveqázne. Qasinky neqasí.

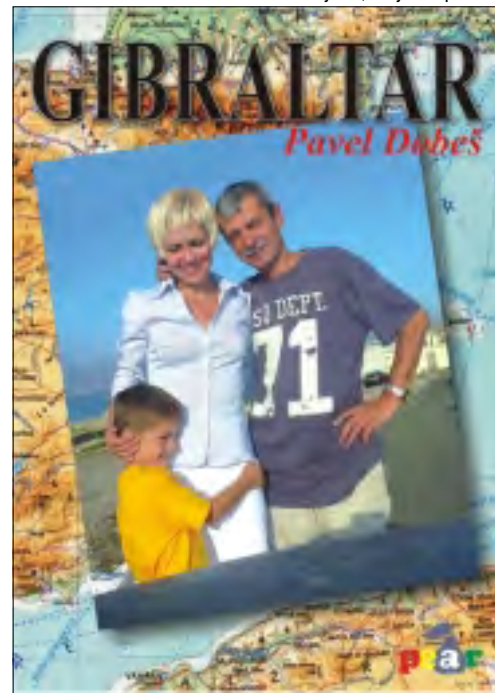
Víte, co je palyndrom? To je třeba "kobylna má malý bok" - tedy věty, které lze číst z obou stran. Těch má čeština také celou řadu, například: „Fešná paní volá: Má málo vína pan šéf!“ „Do chladu si masa mísu dal Chod.“ „Sabina hrává na varhany bas.“

A co takhle jazykolamy? Nebudu se zmiňovat o "ohraných" křepelkách, co lítají přes střechy, ale jak se poperete s tímhle? „V hlavní roli lorda Rolfa hrál Vladimír Leraus a na klavír hrála Klára Králová.“ „Rozprostovlasatila-li se dcera krále Nabuchodonozora, či nerozprostovlasatila-li se dcera krále Nabuchodonozora?“ „Od poklopu ke poklopu Kyklop kouli kouli.“ „Kolouch, kohout s mouchou mnohou s hloupou chloubou houpou nohou, plavou dlouhou strouhou ouzkou, chroupou oukrop s pouhou houskou.“

Kterej hrdina zkusí něco podobného v angličtině??? A to jsme ještě mnohé vynechali, třeba „*xandy“ jež, jak patrně, již ani klávesnice nechce požíť...

Gibraltar

Dostala se mi do rukou útlá knížka Pavla Dobeše *Gibraltar*. Nakoukla jsem a vidím cestopis. A už jsem nepřestala, dokud jsem ji nedočetla celou. Manželé - známý folkový zpěvák a krásná novomanželka jedou na svatební cestu z Čech až na konec světa. Oddáni už jsou, mají chlapečka

- 4 a půl roku, který jim cestu zpestřuje a oni vychutnávají radost z nečekané podzimní dovolené, z cestování, ze svého vztahu a z toho malého dítěte, které je jednou středem pozornosti, péče a vnáší do cesty svá přání a objevy. Je to deník, ale velmi poetický a vtipný a psaný lehkou rukou básníka. Vzala jsem si knihu sebou na dovolenou (že o ní něco napíšu) a má praktická zcestovalá kamarádka se hned do ní pustila a svítila mi do noci, aby ji také dočetla. Hned ocenila, že jsou tam trasy a ceny, co kde zaplatili a moc jí vrtalo hlavou, že brali to dítě sebou - i když ona s dcerou vzala do Španělska ročního vnuka autobusem a ostatním účastníkům zájezdu vysvětlovala, že to dítě má pleny a je tudíž na tom lépe než oni. Zážitek ze Španělska včetně koridy a fotbalu jsou nejbarvitější. V knížce jsou postřehy i o dalších navštívených zemích na té cestě a humorné jazykovědné odbočky. Na závěr překvapení - účet zájezdu.

Knihu vydalo nakladatelství PEAR, má 130 stran, na obálce vzadu je zpěvák ve svém šťastném období a přejeme mu, aby se tak hezky jako v knížce cítil i dnes. Vídám ho, bydlí nedaleko zde v Hradci Králové...

Olga Čizinská-Hradec Králové

***

Naše internetové stránky

Satellite 1-416

Výběr z článků v našich novinách.
www.satellite1-416.com *** www.zpravy.ca
www.zpravy.org *** www.spravy.ca

***

Předchozí číslo v PDF

www.11.satellite1-416.com
www.11.zpravy.ca ***www.11.spravy.ca

***

Kalendář

Co se připravuje v krajanské komunitě v Kanadě
www.kalendar.satellite1-416.com
www.kalendar.zpravy.ca

Toto číslo bylo dáno do tiskárny

17. 7. 2012 v 18:00

Příští číslo vyjde:

16. 8. 2012

Uzávěrka: 9. 8. 2012

Zápisky od Pacifiku

Nejednou už jsem se zmínil o známé užitečnosti a blahodárnosti procházek a špacírů. Dneska jsem si místo tenisu nebo jízdy na kole vyšel do kavárny, hlavně přečíst si noviny a pojednou mě napadla otázka, snad pošetilá a naivní, nicméně napadla mě: co zavinilo možná nejvíc nepřijemností pro obyvatele země? Odpověď: snad *pravda* a tahanice o to, kdo ji má, v nejkrajnějším případě stojící miliony životů.

Cesta do zmíněné kavárny není příliš dlouhá, spíš krátká na to, abych si během ní mohl připomenout události, které v samé podstatě toto slovo, plné relativity, tento neuchopitelný fenomén, přímo i nepřímou způsobil.

Od chvíle, kdy obyvatel země byl schopen dorozumívání a myšlení a díky tomu přicházely na různé nápady, které jemu se zdály dokonalé, ale jinému spoluobyvateli téhož místa, ale jiného smýšlení, od takové dokonalosti vzdálené, od té chvíle vlastně ona pravda a tahanice o to, kdo jí má, nebo alespoň její větší díl, byla a i nadále, myslím, je příčinou sporu.

Vždyť onen rozdíl v názoru na to, jaká je jediná pravda, což to není zjevná stejně jako latentní příčina nesmyslných masakrů?

Kolik neštěstí a utrpení přinesly spory o tu jedinou boží pravdu, o tom, kdo jenom jediný si zaslouží jí hlásat? Ale i bez krveprolití vedou se spory o pravdu, o to, kdo ji má. V poslední době je tím spor o vznik života a světa. Darwin a nebo onen *intelligence design*. Ve sporu zapojeni jsou učenci, chytří lidé, vzdělání, respektují je, ale snad díky své prostotě, mnohdy mi stačí procházka zahradou a nebo u rodinného lékaře pohled na v barvách vyvedený obraz člověka, jaký je uvnitř, v hrudním koši stejně jako v mozku. O taková zobrazení není nouze, informují o živočišných všeho druhu a všech velikostí. Ano sestavil je a dopodrobna popsal a ví si s jejich opravou často rady, ale jak to všechno začalo? Myslím, že spor o jediné vysvětlení bude ještě nějaký čas trvat.

A jdu dál a připomínám si mnohá protichůdná sdělení učenců o tom, co je člověku prospěšné a co nebezpečné a nežli se rok s rokem sejde, svět informatiky dodá našinci sdělení znehodnocující ta předchozí poznání jako chabé nebo doslova špatné!

To není jen cosi ojedinělého. Takové proměny toho, co je pravdou a co ne, ty jsou v podstatě součástí našeho života. A o to více dnes, kdy informativní možnosti následkem digitálu dosáhly fantastického rozsahu a tím, zdá se mi, i větší komplikovanosti a pro přemýšlivého možná nerozhodnost, čemu věřit.

Snad jsem se vyjádřil celkem srozumitelně i když možná podstata té mojí úvahy je chybná ...

***

Genius Charlie Chaplin natočil kromě jiných filmů, dnes klasického standartu i film *Moderní doba*. Podobné téma později filmově zpracoval i Francouz J. Tati. Tato moderní doba nepochybně usnadnila lidem život. Ale, není zcela zcestné říct, že mnohým jej i zkomplikovala.

Příklady k podpoře takového názoru je možno nalézt dost. Právím přímo, že, jak se mi zatím zdá, těch pozitivních důsledků a vymožeností moderní techniky je jistě víc, než těch negativních. Nejsm ale odborník pro takové hodnocení.

Podlehl jsem však nutkání rozdělit se o jednu ze svých zkušeností a zde tedy je: Jsem letitým uživatelem telefonní společnosti *Telus*, která mi za smluvený peníz zařizuje telefonní spojení po Kanadě i po světě a návdavkem internet. Jsem celkem spokojen, platím co je ode mne za takové služby požadováno. Onehdy se však stalo, že došel účet, na který jsem potřeboval vysvětlení, neboť se lišil od několika účtů předchozích, samozřejmě v můj neprospěch.

Zatelefonoval jsem tedy na příslušné číslo společnosti *Telus*. Bylo mi sděleno, že v tuto chvíli je počet podobných telefonátů veliký a byl jsem odkázán použít počítače, na klávesnici vyklepat www.telus.com

Tak jsem to udělal. Na obrazovce objevilo se nespočet možností jak *Telus* oslovit. Použil jsem jich několik, což znamenalo, že jsem si tzv. otevřel několik windows (okének na obrazovce), ale na žádném nebyla mi dána možnost sdělit svůj dotaz. Nikde jediná adresa emailová, ač provoz mého počítače zařizuje

Mírně znechucen (dokonce jsem si říkal, že je to všechno moje vina a že jsem počítačový analfabet, což

není pravda zcela vyčerpávající), zatelefonoval jsem znovu společnosti *Telus* vyslechnul si stejnou informaci o nezbytnosti být trpělivý a počkal až některý z agentů bude volný, a obrněn trpělivostí, nakonec jsem se dočkal lidského hlasu na druhém konci spojení. A bylo mi sděleno, že věci se mají z toho a onoho důvodu tak, že můj dotaz je sice oceněn, ale na podstatě na věci nelze dočista nic změnit, než zvýšený poplatek zaplatit... Za zmínku ještě stojí, že ten, kdo deska nemá počítač a internet, je outsider, ke kterému se mnohé důležité informace nedostanou, jen odkaz, aby si je vyhledal a na [www ...](http://www...) Nemá-li tu možnost ocitá se ve spolku tzv. *second class citizens* ...

***

Lesk a bída pokroku - napadá mě někdy. V poslední době téměř pokaždé, když si jdu nechat vyvolat negativ filmu a z něj pořídím pozitivy ...letitý a běžný to proces. Za takové dílo podnik asi před rokem požadoval něco kolem čtyř dolarů. Dneska je to necelých jedenáct, samozřejmě za stejný počet obrázků. Vysvětlení: zákazníci stále více používají digitální aparátů a CD.

A navíc, jako majitel klasického fotoaparátu (nic na tom nemění, že si třeba také pořídím digitální), cítím se jako mamlas, který zaspal dobu a pokud si chce fotit po léta běžným způsobem, tak ať se necuká a platí rostoucí ceny s pokornými díky, že vlastně vůbec jeho přání bude splněno.

Mohu pokračovat: je odzvoněno klasickým gramofonům, ač mnohé desky jsou dokonalé kvality. Sehnat ale místo, kde se takový přístroj může opravit případně kde koupit náhradní jemnou jehlu, není věru snadné.

A kdo má dnes kazetový magnetofon? Chtěl jsem před časem známému poslat záznam na pásku, sdělil, že si

ho nemůže přehrát, magnetofon vyhodil má, než VCR. Zatracený zákon nabídky a poptávky - říkám si v duchu, platím za foto a dívám se bezmála nevráživě na prodavačku, která za nic nemůže ...

***

S tradicemi by se mělo nakládat opatrněji, než jak se to děje při letošním tenisovém turnaji ve Wimbledonu. V nedávné minulosti byla nad *Centrálním* dvorcem za nemalou částku liber vybudována pohyblivá střecha za účelem ochrany proti dešti a to i za stále platné tradiční zásady, že turnaj se má hrát na otevřených dvorcích.

Nejednou se letos stalo, že střecha zůstala otevřená navzdory předpovědi počasí stejně jako tmavnoucí se obloze. Když pak se konečně spustil déšť, kurt se zahalil plachtou a čekalo se na obnovenou přízeň počasí. Teprve, když bylo zřejmé, že ta se hnedle nedostaví, střecha se začala zatahovat a hráči po dost dlouhém přerušení k dohrávce nastoupili pod střechou.

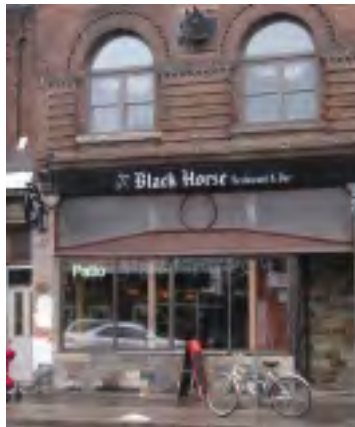
Docela nepochopitelný je průběh finále Federer vs Murray. Opakovalo se totéž. Přerušení ve třetím setu, kdy začalo pršet, stejná procedura jak už nejednou letos. Je to krajně nesolidní vůči hráčům, zejména vůči tomu, který s postupujícím časem svou hru zlepšoval, pojednou přestat, čekat a pak pokračovat, buď po skončení přehánky nebo konečně pod použitou, zataženou střechou.

Toto je klasická ukázka oné britské mnohdy až nelogické lásky k tradici. Čekám jen, kdy si někteří tenisoví profesionálové budou na uplatňovanou praxi stěžovat. Bylo by to plným právem.

Nabílední je otázka, proč vlastně tu zatahovací střechu za veliké peníze nechali hodnostáři vyrobit?

Vladimír Cícha - Vancouver

***

Restaurace a bar
The Black Horse
 Černý kůň
 928 Bloor St. West, Toronto
 (Ossington a Bloor)
 otevřeno každý den do půlnoci
 Pěnové plzeňské pivo
PILSNER URQUEL
 Dobrá kuchyně
 Intimní posezení
 Tel.: 416/531-9096

Chcete sledovat a ovládat
 TV vysílání z pohodlí
 Vašeho gauče?

Česká a Slovenská televize .... Jednoduše a bez počítače!
www.kablovka.com

Sladké italské nicnedělání

Kdeže bylo, to sladké italské nicnedělání? Bylo na ostrově Ischia, který se nachází západně od Neapole a kamarádí se tam s Neapolským zálivem. V žádném pražském knihkupectví včetně těch specializovaných, nebylo možné zakoupit průvodce a tak jsem se tam rozjela bez něho. Do Neapole letadlem, pak trajektem slabé dvě hodinky z pevniny na ostrov a pak dobře fungující místní autobusovou dopravou a už jsem tam byla. Čekalo tam na mě pěkně parádní horko a nehodlalo po celou dobu mého týdenního pobytu opustit teploměrovou číslici třicet osm a také ji neopustilo. Takhle se tam prý vedro uvelebují již od začátku června s naprostou pravidelností.

První, co mě mile překvapilo, byla naprosto dokonale fungující místní autobusová doprava, nikdy bych nevěřila, že je Itál schopen jezdit přesně podle vyvážšeného jízdního řádu. Druhé, co mě také překvapilo, ale zcela opačně, byla momentální, již mnoho dní trvající stávka popelářů, takže neodvezené odpadky byly všude a byly jich ohromné haldy a někde byly i zapálené. Později jsem se dozvěděla, že Italové pravidelně odvázejí denně několik vlaků s odpadky k likvidaci až kamsi k Lipsku a že ve své zemi neustále řeší vlastní „skládkové“ problémy, respektive výběr lokalit pro ně a to zcela neúspěšně. A také jsem se dozvěděla, že Silvio Berlusconi měl „odpadkový“ problém ve svém volebním programu. Teď už mu jsou odpadky asi šuma - fuk. V době, kdy jsem tam pobývala, Italové viditelně neúspěšně svůj odpadkový systém zase řešili.

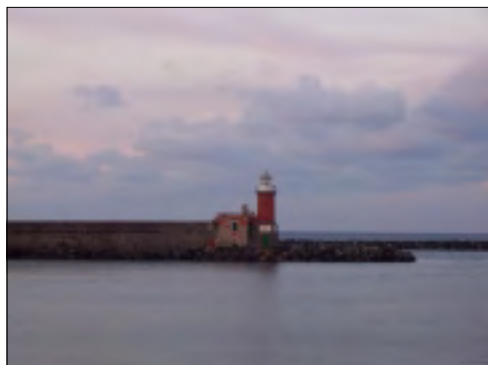
Ostrov Ischia je ostrov pohádkový, všude rostou kaštiny, akáty, duby, pinie, z voňavých bylinek divoce hlavně rozmarýn a oregano, myrta a můj zamilovaný středomořský, krásně kvetoucí keř oleandr. Hodně jsou vidět kaktusy. Také místní architektura má středomořský charakter, je plná teras, balkonů, schodišť, oblouků, výklenků a domy hýří barvami bílou, slabě růžovou a neapolsky žlutou. Ostrov je velice obydlen, vlastně je až přelidněn a přesto ještě vedle obytných domů je všude dostatek zeleně, namodralých olivových hájů, nazelenalých vinic, žlutých polí citroníků a pinie a pinie. Obrovské citronové plody rostou také ve všech zdejších soukromých zahrádkách. Zahrady většinou nemají ploty, ale úžasně působivé zidky z naskládaných tufových kamenů. Kdysi dávno na Ischii - ale opravdu hodně dávno, v 16. století, se počal stavět akvadukt, který měl sbírat vodu z hory Epomea, o které se ještě dál zmíním. Stavba trvala celých sto let a nakonec se nepovedla, neboť se akvadukt stavěl z tufového stavebního materiálu do sebe tolik žádanou, tekoucí vodu vpíjel a také se vodou rychle rozpadal. Zbytky jsem viděla při prohlídce ostrova.

Ostrov je vulkanického původu a mnoho vyhaslých sopek zde k vidění je. Asi ta nejkrásnější je skoro uprostřed ostrova. Jmenuje se Monte Epomea a lze si k ní udělat docela dobrý pěší výlet, ale i tak se musí počítat s výletem celodenním. Jen kdyby tak nepálilo to sluníčko! Jinak má ostrov více než sto různých silných a na různých místech vyvěrajících pramenů s mnohdy velice horkou vodou - každopádně se v téhle vodě dají uvařit i vajíčka nebo brambory. Nesmí se to, ale lidé se tím stejně baví a zákaz nerespektují. Také nejsou žádnou výjimkou místa s pískem, horkým kolem devadesáti stupňů, ale ta jsou vždy označena a vůbec se do nich nesmí. Na veřejných prostranstvích, v parcích a zahradách také nechybí u horkých pramenů varování

s označením teplotních stupňů. Kromě horkých vodních pramenů jsou na mnoha místech i vývěry fumaroly, což je horká pára. Ostrov vodní vymoženosti plně využívá ve svých třech obrovských lázeňských centrech a prakticky i k léčení ve zdejších hotelových komplexech. Také v našem hotelu něco takového bylo v podobě zaskleného velikého zahradního bazénu, něco na způsob obrovské sauny. V tom děsném denním vedru, tam dovnitř, do vedra ještě mnohem většího, chodil jen jeden jediný hotelový host a já jsem vždy čekala, že už nevyjde vůbec ven, ale vyšel vždy a míval zcela nezdravou opařenou barvu. Ale určitě to dělal pro své zdraví!

Ostrov je hodně hornatý, plahočíte se pořád z kopce do kopce, z kopečka do kopečka a to všude. Výjimkou jsou pláže, ty jsou rovné a pak skoro všechny střechy místních obytných domů. Z rovných střech všichni po celý rok lapají, cennou dešťovou vodu. V době mého pobytu nespadá na žádnou střechu ani jedna kapička.

Ostrov má šest administrativních celků anebo chcete-li obcí: Ischii, Casamicciolu, Lacco Ameno, Forio, Serraru a Barano. Všechny se nacházejí rovnoměrně usazené kolem dokola celého ostrova a dají se projet autobusem místní hromadné dopravy a celý ten okruh je kolem čtyřiceti kilometrů. Na severní části ostrova vede silnice zcela při moři, na ostatních světových stranách je silnice trochu hlouběji zakusnutá do ostrovní pevniny, nejvíce na jihu ostrova, kde jsou už dost vysoká pohoří. Týden by vám měl stačit na to, abyste si ty obce v chvatu stačili prohlédnout. Turisticky nejvyhledávanější je Forio, nacházející se na západní straně ostrova, nejkrásnější pláže jsou v Casamicciola, což je na severu. Ale když si k tomu přidáte i výlet na Vesuv a do Pompejí a to by se mělo, tak už s týdenním časem musíte zacházet docela opatrně. A když se ještě vypravíte na ostrov Capri, tak se dostanete do časové tísně. Ale i tam byste měli zaplout už kvůli té slavné písni „To bylo tenkrát, na ostrově Capri...“, a kvůli svůdným Sirenám. Většina jednodenních návštěvníků, bohužel, neopustí v Capri zdejší náměstí a tím se připraví o prohlídku „Modré jeskyně“ o které se historici domnívají, že šlo kdysi o nymphaeum, jakýsi přepychový

Barbara Raviola - Ischia Porto

FOTO GOOGLE

vodní budoár císaře Tiberia.

Místní Italové tvrdí, že nejlepší kapucino si lze vypít v Serrare, což je oblast na hornatém jihu a zde konkrétně na vysokohorské vyhlídce Fontana - Belvedere. A já to potvrzuji a ještě je zde úžasný zážitek, pozorovat jak v poměrně malém bistru pracují dva Italové na přípravě onoho dokonalého kapucina takovou rychlostí, že to ani nelze dostatečně vylíčit. Oba jsou časově naprogramováni na příjíždějící výletní autobusy a cestovní kanceláře a tak to tam opravdu běží jak o závod a nestačíte vůbec současně vnímat rychlost toho prvního, co otvírá krabice s mlékem a toho druhého co do obrovského šálku, kapucino připravuje. A i navzdory téhle rychlosti je kapucino opravdu lahodné a neošizené a ještě vám ten druhý Ital stihne do pěny udělat ornamentové srdce. Z Belvederu je navíc krásně vidět Monte Epomea se zelenavou a bílou barvou své tufy. A všude kolem je dost oně vyvěrající fumaroly a také množství uzavřených tufových jeskyní, které se používají jako vinné sklepy pro uložení a uložení vln. Kdysi dávno se tufové jeskyně používaly i pro bydlení, ale to už se

tady ukazuje jen jako naprostá kuriozita starých časů. Moře pod Serrarou, vlastní maličký poloostrov St. Angelo - tohle místo určitě na Ischii patří k těm hodně luxusním a za prohlídku a malou procházku v křivolakých starých uličkách, to stojí. Kdysi dávno to bývala jen obyčejná rybářská vesnička. Poloostrov zde uzavírá nádhernou pláž Maronti a slouží i jako malý přístav.

Všude, ve všech uvedených obcích uvidíte dokonale keramické výrobky z místní hlíny a také značení domů je takto pojaté. Co dům, to jiný, osobitý nápad - hodně se na těch kachlích objevuje motiv citronů. Citrony tady tím životem pronikají opravdu všude, určitě víc než olivy. Také místní likérová specialita, kterou je Limoncello, se vyrábí z citronů a s ledem, v tom horku, chutná znamenitě. Pochoutkou je i Cremoncello, což je krémová obdoba toho prvního. Pozor, ať Limoncello, tak Cremoncello, doporučuji pít střídavě, hodně rychle a nenápadně stoupají do hlavy. A když, už vám dělám chutě s těmi likéry, tak ještě dodávám, že zdejší vinice obohacují jídelní stoly znamenitými místními víny.

Jídlo, má charakter středomořské kuchyně a tak si určitě přijdou na své všichni milovníci ryb a dalších mořských plodů. Místní typickou specialitou každé restaurace je zde „Coniglio alla cacciata“, což je králík na divoko a velké oblibě se všude těší salát „Caprese“, nebo-li rajčatový salát s mozzarellou a také, všudypřítomné pizzy, kterých není mnoho druhů, ale jsou bezchybně dobré. Takže je úplně jedno, zda si objednáte pizzu Neapolitanu, nebo Margaritu. Sladkostí je zde tolik, že rozhodování, kterou si objednat se stává víc než složitým problémem. Typickým zdejším moučníkem je „Babá“ - nadýchaný piškot každé šlehačkou, krémem anebo i citrónovým likérem. Samozřejmě, že hned za Babá je dezert „Cannoli“. Cannoli jsou trubičky z vinného těsta, plněné mírně přislazeným sýrem riccotou a nemají prý na jihu Itálie obdoby. A zmrzliny? To je něco nepředstavitelně úžasného, barevného, sladce chladivého, voňavého, mnohdy ještě naplněného čokoládovými vločkami, mandličkami, oříšky, ovocem, medem a u krámků to vědí a chtějí vám vždy udělat radost a tak všichni zdejší zmrzlináři vám kornout zmrzlinami nenaplní, ale přeplní. Nezapomenout - zmrzlina je italsky „gelato“!

U popisu jídla si nemohu nechat jen tak pro sebe událost, ke které došlo v hotelu ve Foriu, kdy večer měla televize odvysílat fotbalové utkání z mistrovství Evropy, mezi Itálií a Španělskem. Vrchní číšník ten den už v poledne obešel v jídelně všechny stoly a všem vysvětlil, že se večer z teple, mění na studenou a hodina večere se posouvá dopředu, protože se celý personál musí dívat na fotbal. Když jsme přišli na večer, už fotbal běžel a nikdo z hotelového personálu se nám nijak nevěnoval. Hned od počátku utkání měli totiž svých starostí dost a viditelně i jejich brankář Gigi Buffon. Když už v první půli, začala Itálie prohrávat, šla jsem se k televizi také podívat. Číšníci se potili, chvěli vzrušením, popíjeli pivo, kouřili, hlasitě brebentili a byli viditelně velmi nervózní. Když v závěru prohrávala Itálie rozdílem čtyř branek, klečel vrchní číšník na zemi, mlátil čelem o zem a vykřikoval „Madonna mia“ a další věci - už to ale nepomohlo. Prohráli.

Na Ischii je mnoho krásných kostelů, skoro ve všech jsou dřevěné modely lodí, což prý mělo zajišťovat těm, co vyplouvali na moře, šťastný návrat domů. Ve Foriu je takhle vyzdobený také mnohý z kostelů, navíc je zde nádherný kostelíček Soccorzo, který mnozí znají z amerického filmu *Nebožtíci přejí lásce*. Kostelík je tak blízko vetknut k moři, že navozuje dojem jakéhosi majáku. Terasa kostelíku je zhotovena z keramické mozaiky znázorňující Kristův život a ta nebyla ještě, na rozdíl od kostelíku, po rekonstrukci. Ale i tak byla dostatečně půvabná.

Na Ischii jsou také zajímavé a velmi honosné hřbitovy. Vůbec to tam nepůsobí nějakým truchlením a smutkem, naopak, připadáte si tam jak v nějaké úžasné odpočinkové rozkvetlé zahradě. Navíc, pozorovat výkony černě oděných, vetchých stařenek, rychle šplhající po mnohametrových, pojízdných schůdcích s kytkou v ruce a mnohdy i s lahví vody, aby mohly přizdobit některou ze schránek v horní části převysokých kolumbárií, je něco nevidaného! Nahoře se pustí

schůdků a zbožně se dlouho modlí a křížují. Při pohledu na ně, mě obcházela hrůza z jejich možného pádu - stařenky byly zcela v pohodě. Všechny mrštně pak slezou dolů a hned se věnují vzájemnému, důkladnému a hlasitému italskému popovídání.

A neodpouštíte si výlet do Pompejí a ke kráteru Vesuvu. Nebudu uvádět žádné podrobnosti té strašné katastrofy, kdy Vesuv zcela zničil svým sopečným výbuchem nejenom město Pompeje, ale i města další. Jen připomínám, že se tak stalo na svátek boha Vulkána, čili boha ohně, 24. srpna roku 79 našeho letopočtu. Určitá část Pompejí je zvidavému světu zpřístupněna. A je to hodně zajímavé. Jen mně tam trochu vadilo, že prakticky všechny nalezené a odkryté předměty denní spotřeby včetně předmětů ozdobných, které hodně o tehdejších životech mohou vypovídat, tam nikde vůbec nejsou a jsou uloženy kdesi v muzeu.

Můžete zde navštívit dávné lázně s odděleným prostorem pro muže a ženy, s výklenky na odložení šatů a třemi bazény, tržiště a náměstí, které tehdy představovalo v Pompejích čtvrt těch nejbohatších, žijících ve vybraných palácích. Domy byly poschoďové, služebnictvo žilo v patrech horních. Z přízemí byly vstupy do zahrad a atrií. Jsou již k vidění i původní hlavní silnice, které byly už tehdy stavěny s neuvěřitelnou technickou promyšleností, schopné provozu koňských povozů. Kolem silnic jsou chodníky a na nich nízké patníky, které bývaly pokryté množstvím malíkových zrcátek, ve kterých se odrážel svit měsíce, a díky tomu bývaly chodníky v noci takto označeny a trochu i osvětleny. Je k vidění vodovodní systém s kašnami, kde kdysi tekla pramenitá voda. Na několika málo domech se zachovaly zbytky původních ozdob a na jiných jakási hesla k tehdy připravovaným volbám, urážky určené jednotlivým kandidátům a obscénní kresby. Největší a nejpodrobnější popis se v Pompejích věnoval existenci nevěstinců a připouštím, že to bylo hodně zajímavé. Je k prohlédnutí i obrovská palestra, což bylo místo sloužící ke sportovním hrám a také Teatro Grande pro pět tisíc diváků, včetně gladiátorských kasáren. Dokonalost tehdejších služeb je předváděna v domě s velikou prádelnou kde se pralo a čistilo prádlo za úplatu. A v dobrém stavu je také dům, patřící kdysi mastičkářce, čili něco jako dnešní lékárna a kosmetika dohromady.

Zkamenělá sedící postava v Pompejích

Prohlídky v Pompejích jsou rozdělené podle časové náročnosti a je jich opravdu hodně na vybranou. Jen kdyby tam tak nepálilo to sluníčko! Pompeje jsou však obrovské, že stejně budete rádi, když zvládnete alespoň tu základní prohlídku. Průvodcovská služba je zde přísně vybírána a všichni z nich, si musí pravidelně pro Pompeje obnovovat licenci na základě odborných zkoušek. A i když viditelně archeologické práce v Pompejích stále pokračují, neubráníla jsem se pocitu, že jejich rychlost je více než pomalá a když jsem o tom pohovořila s průvodkyní, bylo mi vysvětleno, že hlavní problém je v tom, komu jednotlivé práce zadávat a zájem o tyto zakázky, že je obrovský. Že by také korupce?

A vlastní Vesuv? Tváří se zcela mírumilovně, přitom je to nejnebezpečnější sopka na pevnině Evropy. Je prý nepřetržitě monitorována v několika speciálně vybavených laboratořích. Italská snaha vytvořit jakýsi fungující evakuační plán pro obyvatele dnešních asi dvanácti obcí rozmístěných na úpatí sopky zatím stále není dovedena k úspěšnému konci. Také vydání zákazu, stavět na úpatí hory, se nesetkalo s uposlechnutím, takže prý není ani dobře zmapována zdejší zástavba a neví se, kolik lidí tady přesně žije. Italská vláda dokonce nabídla jakési finanční odstupné těm, kteří se z oblasti odstěhují, tato cesta je prý zatím nepatrně úspěšná. Uvedené informace jsou od doprovodné, odborné pracovnice a vypadaly dost věrohodně. Ještě nám tyhle informace dopřávala, když jsme stoupali směrem ke kráteru - mně to připadalo, že nás docela parádně straší a že se možná už zpět nevrátíme. A intenzivně jsem vzpomínala na Plinia, který tam také šel, ale už nedošel.

Teď ale ještě něco velmi zajímavého. Po zatím posledních sopečných erupcích Vesuvu, v roce 1944, se zdejší krajina znovu pokryla vulkanickým popelem a lávou. Láva postupně ztuhla do jakýchsi širokých pruhů, na kterých roky nezvešla vůbec žádná vegetace. Pruhy jsou ještě dnes dobře znatelné. Příroda si časem pomohla sama. Kde tekla láva, vyrostly nepředstavitelně krásné žluté kvetoucí, mohutné keře. Kvetou jeden vedle druhého a vytvářejí skoro neproniknutelný zelenožlutý porost - nádhera. Ten keř se jmenuje *Ginestra* a u nás také kvete, říkáme mu hezky česky *Krušinka*. Ovšem on asi opravdu pro svoji mohutnost a krásu potřebuje ztuhlou lávu a tak ten náš je hodně slaboučký. Italové dokonce mezi svými kalendářními svátky mají zařazený den *Ginestry*.

Na rozdíl od jiných mých povídaní jsem v tomhle italském, nezvolila nějaké složité letopočty a historii, ale hlavně takové obyčejné osobní postřehy a italské drby, které odpovídaly týdennímu pobytu v tom sladkém nicnedělání. Kromě napsaného jsem tam ještě zvládla prohlídku fascinujícího termálního parku *Poseidonových zahrad*, nejstarší části Foria se zbytky starověkých strážních věží, výlet do Ischie Porto, velkolepý Aragonský hrad, upadnout a rozbít si koleno na neapolské přístavní kočičí dlažbě a také se mi nepodařilo potkat se, se Sofii Lorenovou v přístavním městě Pozzuoli, které označuje za své nejmilejší město - příště.

Kromě těch dvou posledních věcí, to bylo celé zajímavé, bello a fantastico a určitě, to chce někdy zase zopakovat.

Jana Fafejtová - Praha

***

Fiddler's Dell Bar & Grill

Since 1954
Licensed under L.L.B.O.

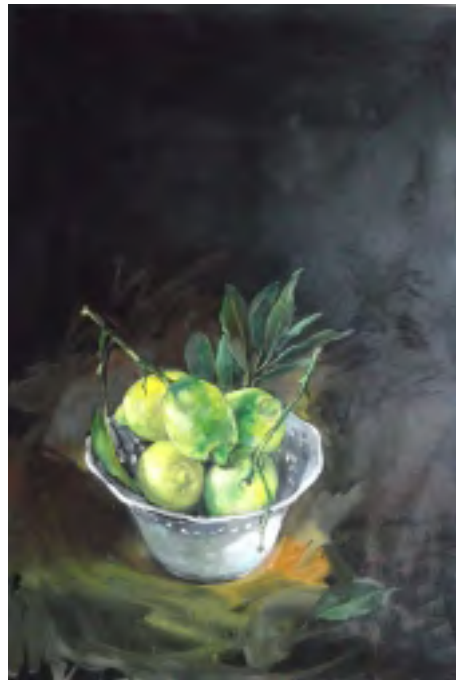

Evropská a kanadská kuchyně
Slovenský i szegedinský guláš s knedlíky, smažený sýr, řízek!
V neděli, v pondělí a ve středu můžete mít populární křidélka!
Dvacet točených domácích i dovezených piv
Velká obrazovka, na které můžete sledovat přímé fotbalové i hokejové přenosy!

Na vaši návštěvu
na 781 Annette St. (křižovatka Jane St.) v Torontu
se těší
Jozef Karol; Tel.: 416/767-8882

**TOČENÝ PILSNER URQUEL A CZECHVAR
V ZÁPADNÍM TORONTU!**

PORTRÉTY, KRESBY, OLEJOMALBY, KOLÁŽE

Vzpomínka na Itálii: Z výstavy v Loop Gallery, 1273 Dundas St. W. Toronto. Tel.: 416/516-2581. E-mail: loopgallery@primus.ca; www.loopgallery.ca

MARIA GABÁNKOVÁ

TEL.: (416) 535-8063

www.paintinggalleries.net

e-mail: gabankova@paintinggalleries.net

Je to nový styl, místo knihy film

Na dovolené se četly knihy; noviny tiskly letní čtení pro čtenáře; kdekdo dovolenkoval s knihou na cestu i na pláž. Jako návykový čtenář jsem byl párkrát žádán o knihu na dovolenou a sám jsem vždy hledal čtení na léto.

Leč časy se mění skokem a nepřekvapilo mě, když mi Zdeněk přinesl malý disk, 70 gigabajtů, ne o moc větší než tabatěrka, a požádal, abych mu tam stáhl nějaké filmy na dovolenou ze své sbírky. „Co by to mělo být?“ řekl jsem váhavě, a Zdeněk mne ujistil, že nemám ve sbírce žádný pól a věří, že vyberu k divání něco, co nebude nuda.

Zdeněk bere na dovolenou notebook, musí být v dosahu internetu a chce taky příruční kino.

Kniha na dovolenou je takový tradiční a zavedný obyčej. Kniha má tisíciletou tradici a tištěné knihy jsou kolem nás půl tisíciletí od Gutenberga, ale film, to je dvacáté století; a přenést kino jako komunální sál s promítačkou a davem diváků do soukromí domova začala televize před půlstoletím, video záznam před čtvrtstoletím a přes DVD se stal jakýkoliv film dostupný na internetu každému zájemci. Znáám pár lidí, kteří nemohou přijít digitalizaci a internetu na chuť, ale jejich odpor je stejně všetečný jako byl odpor sedláků vůči železnici a zavrhování automobilů ve prospěch koní.

Paní Fířlová, která je náš rodinný pirát a odborník na digitální věci, uložila na malý disk 30 filmů a dvě webové stránky, které nabízejí nespočet filmů ke koukání.

Zdeněk si vzal tu věšičku, poděkoval rozvitou větou a řekl, že žijeme ve fantastické době, kdy člověk může nosit zlatý fond českého filmu v kapse.

Čtenář knih se celý život učil vybírat z tisíců knih ty, které mu vyhovují, působí radost a splňují očekávání; s kinematografií je to stejné. Ročně se vyrobí na světě okolo 2000 filmů, ze kterých devět desetin jsou zapomněn hodné, stovka je dobrá k shlédnutí a tučet neupadne v zapomnění za deset let, a za dvacet se stanou klasické anebo evergreeny.

Vybírat z množství filmů skvosty není lehká věc a Zdeněk mi v této věci kapku pochlebuje, že jsem mu za ty léta, co spolu mluvíme o kinematografii zatím nepodstrčil nějakou blbovinu, což mi zčásti lichotí, ale hlavně zavazuje, abych si dával pozor.

Paní Fířlová mi v této věci - výběru filmu - důvěřuje absolutně, a dokud neřeknu tohle či tamto MUSÍŠ vidět, nechá si filmy ode mě vyprávět, protože raději čte než kouká, a já jsem se časem přeončil z čtení na koukání.

S etablovanými kritiky mám dlouhodobý spor, protože tři z nejlepších filmů všech dob, které jsou *Křižník Potěmkin*, *Zloděj kol* a *Občan Kane*, jsem nedokázal dokoukat do konce; ale svůj amatérismus nepopírám a vkus nenadnáším, akorát mám své hodnocení, že film musí být zábavný, musí rozšiřovat obzor vědění a musí velebít život jako dar od boha či od přírody a že život stojí zato žít až do konce; tím nemám na mysli oslintaný happy end, ani úsilí o štěstí, ale kontinuitu života a přenos genů z generace na generaci; o to přece nejvíc jde mladým i seniorům.

Zde se divák u starých filmů vystavuje riziku nařčení z nostalgie; slovo nostalgie má konverzační význam probouzení zaslých časů, místo toho, aby to by znak dobré paměti.

Zdeněk se tomu smál, a řekl, že donedávna jela s čtenářem na dovolenou kniha, protože je skladná, vejde se do kufru i do kapsy; teď se vejde počítač do kapsy a on, Zdeněk, to řekl nahlas, dává přednost zábavě filmové; ale musí to být film dobrý!

Zaručil jsem Zdeněkovi, že z těch třiceti ho určitě dvacet nadmíru pobaví, a on přikývnul a odjel na dovolenou do chaty na břehu Hurónského jezera.

Po návratu se optám, kolik filmů shlédl a který se mu líbil, ale to až v září.

***

Tropické horko v Sudbury pokračuje a seděli jsme s Jerryem uvnitř kavárny *Books&Beans*, ne na terase; seděl jsem zády k televizi zavěšené u stropu, Jerry naproti a

besedovali jsme o kampani na presidenta a co Obama pokazil - a nebude zvolen; to je teď naše oblíbené téma. Náhle Jerry přerušil větu a pokynul mi, abych se otočil k televizi a kouknul, jak Tom Cruise oslavuje 50. narozeniny.

„Nepodivám,“ řekl jsem. Tom Cruise mne nezajímá jako herec ani jako člověk.

„Neříkej,“ vylekal se Jerry, „vždyť je to největší současný hollywoodský herec a dostává deset miliónů za film.“

„Promiň, ale oblíbené herce si vybírám sám,“ řekl jsem přesvědčivě, „a v mojí sbírce filmových skvostů nemám s Tomem Cruisem ani jeden film.“

„Ale máš,“ řekl Jerry hádavým tónem, a já kontroval, že nemám.

„Uřčitě máš ve své sbírce oscarový film *Rainman* z roku 1988!“

„Mám,“ připustil jsem nychytán, „ale ne kvůli Cruisovi, ale kvůli Dustinu Hoffmanovi. Film dostal čtyři Oscary a Dustin za nejlepší herecký výkon, leč Tom Cruise nikoliv; Cruise nikdy nezískal Oscara,“ řekl jsem, abych ukončil diskusi.

„Dustinův poslední velký film a Cruisův první...“ Jerry se držel tématu, jeho poznámka byla správná a čekal jsem, co řekne dál.

„Které Hoffmanovy filmy máš ve sbírce filmů?“ optal se Jerry a bylo vidět, že ho to zajímá a tak jsem ho nebrzdil.

„Pět,“ řekl jsem, „pět skvostů Hoffmanových postav za 20 let kosmické herecké kariéry: první byl *Půlnoční kovboj* (1969), kde s Jonem Voightem hráli dva ztracenci ve velkoměstě; druhý byl *Motýlek* (1973), ve kterém se Steve McQueenem vyličili zoufalství francouzské věznice v Guyaně. A třetí je *Marathon Man* (1976), na staré téma zločin a trest. Čtvrtý je *Kramer(ová) versus Kramer* (z roku 1979) o manželství s Meryl Streep a srdcervoucí tahanici o synka...“

„A pátý?“, povzbudil mne Jerry.

„Přece *Rainman* (z roku 1988), exotický pacient Hoffman s Cruisem v roli dravce.“

Jerry kývnul hlavou, řekl, že jsme v úplné názorové shodě na Hoffmanovy filmy, a dodal, že Hoffman je o víc jak dvacet roků starší než Tom Cruise.

„Přesně o 25 let je Hoffman starší než Cruise,“ řekl jsem, „a v srpnu bude Dustin oslavovat 75. narozeniny a já ti koupím oběd.“

„Já ti koupím oběd,“ řekl Jerry, „když jsi mi Hoffmana tak obšírně připomněl, udělej mi DVD a já platím oběd.“

Vyšli jsme ven z klimatizované kavárny pod žhavé slunce a Jerry řekl, že mu je pekelné horko.

„Ale ne tak horko jako je Obamovi před volbami.“

„Myslíš si, že Obama jede dolů z kopce do propasti?“ „Stoprocentně,“ řekl jsem pevně a šli jsme domů každý svým směrem.

***
Rošťá Fířla - Sudbury

Obnova mariánského sloupu na Staroměstském náměstí

V Praze dne 8. června 2012

Vážený členové Rady Hlavního města Prahy, vážený členové Zastupitelstva Hlavního města Prahy, v posledních dnech se na Vás obracejí věřící z evangelických církví a apelují na Vás, abyste nepřipustili obnovu mariánského sloupu na Staroměstském náměstí. Celá záležitost se může jevit především jako spor mezi evangeliky a katolíky a možná máte dojem, že v současné, sekulární společnosti není třeba na něco takového brát ohled. V tom případě si neuvědomujete, že zbožnost stála při vzniku sloupu v pozadí, především byl produktem propagandy a oslavou vojenského vítězství. Jeho vztyčení se s obrovskou pompou zúčastnil císař Ferdinand III., byl to akt jasně politický a stvrzující praktický zánik českého politického národa. Nekatolické vyznání se stalo zločinem proti státu, s náboženskou totalitou však ruku v ruce šla totalita ochromující celou společnost.

Obnova sloupu bude útokem na hodnoty, které se snažíme sdílet všichni: pravdomluvnost, vzájemná úcta, tolerance, svoboda nezávislého názoru. Bude útokem na pluralitní demokracii, a to, že mnoho lidí (ať už bez vyznání nebo katolíků nebo evangelíků) o českých dějinách dost neví a tyto důsledky si neuvědomuje, na tom nic nezmění. Právě nevědomost totiž otvírá dveře pasivitě a demagogii, jevům, které oba jsou pro život společnosti zhoubné.

S pozdravem a s nadějí, že obnovu sloupu odpovědně zvážíte!

Monika Žárská
Pohořelec 26
118 00 Praha 1

Experience Edenvale Aerodrome
A beautiful place to fly and dine!

- < Fud Grill Restaurant
- < Hangar Rentals
- < Czech Manufactured Ultralight Aircraft for Sale
- < Self Serve Fuel Station
- < Runway Lights
- < Automatic Weather Observation Station (AWOS)
- < Flying School on Site

EDENVALE Aerodrome
5195 Hwy 26 East Stayner, ON L0M 1S0 Tel: (705) 428.3112
www.edenflight.com info@edenflight.com www.fudgrill.com

Petra Kvitová po prohraném čtvrtfinále: “Už nemohu být taková holka jako loni”

Velké návraty velikánů

Český tenis na nejvýznamnějším světovém turnaji v jihozápadním předměstí Londýna, které se nazývá Wimbledon, hraje se už od roku 1877 a letos si do přebohaté zapsal už svůj 126. ročník, své vynikající pozice z posledních dvou let neobhájil. I když některých cenných výsledků přece jen dosáhl. Zatímco předloni se Tomáš Berdych probil až do finále mužské dvouhry a loni Petra Kvitová slavila senzační prvenství v ženské dvouhře, letos v těchto dvou hlavních soutěžích zbylo na české barvy “jen” čtvrtfinále zásluhou loňské šampionky Kvitové. Jak se to ale všechno na pověstné wimbledonské trávě a tentokrát většinou za typicky deštového londýnského počasí odvíjelo?

Berdych zkolaboval už bohužel v prvním kole, když jako sedmý hráč světového žebříčku nestačil na sedmaosmdesátého Gulbise z Lotyšska. Ani jednou mu nedokázal sebrat jeho velmi dobré podání a zbraně na servis a herní důraz protivníka nenašel ani v jednom ze tří tie-breaků, takže podlehl 6:7, 6:7, 6:7! Svůj neúspěch Tomáš viděl takto: “Něco takového se mně stávat nesmí, třebaže se Gulbisovi dařilo všechno, na co šáhl. Na jeho způsob hry jsem měl něco vymyslet, jsem moc zklamáný.”

Rosolův výstřel do tmy?

To Lukáš Rosol, pro změnu až stý v klasifikaci ATP, se postaral o senzaci, jakou tenisový svět snad za posledních deset let nezažil!!! Kraleň odvážnou hrou vyřadil ve druhém kole světovou dvojku a vítěze Wimbledonu z let 2008 a 2010 Španěla Nadala 6:7, 6:4, 6:4, 2:6, 6:4, když ho v závěru doslova rozstřílel! “Něco takového jsem ještě nikdy neviděl,” komentoval to legendární britský tenista John Lloyd. A věřit tomu nechtěl ani sám vítěz: “Před zápasem jsem si přál, abych neprohrál 0:3 na sety. Nikdy bych nečekal, že se mně může něco takového podařit. Až je mně Nadala líto...”

Další tenisové hvězdy Američan Jimmy Connors i Čechoameričanka Martina Navrátilová však shodně konstatovaly, že tohle byl Rosolův výstřel do tmy a že takový výkon už nezapokajje. A český daviscupový reprezentant Radek Štěpánek na téma Rosolovy hry poznamenal: “Jeho hra je pudová. Buď půjde a nebo nepůjde. Však také po necelých osmačtyřiceti hodinách Rosol už nestačil na Němce Kohlschreibera, sedmadvacátého na žebříčku, jemuž podlehl 2:6, 3:6, 6:7 a teprve ve třetím setu se jeho tenis alespoň trochu přiblížil tomu, co předváděl proti Nadalovi. “Co řekli Connors s Navrátilovou, mě mrzelo. Dneska mně však chyběl lepší servis i return,” mnil Rosol a jeho kouč Ctislav Doseděl upozorňoval: “Lukáš je střelec a na kurtě odvádí maximum. Mohl by to dotáhnout do první světové dvacítky, ovšem svůj tenisový život si musí správně zorganizovat...”

Stejně tak Štěpánek to dotáhl do třetího kola, kde mu cestu zkrátila světová jednička Srb Djoković, s nímž odešel poražen 6:4, 2:6, 2:6, 2:6 a přiznal: “Šance byla malá, vždyť Djoković má nejlepší return na světě a já bych musel celý zápas přesně trefovat lajny. Těší mě však to, že při mém už desátém startu ve Wimbledonu jsem si konečně mohl zahrát na centrálním dvorci.”

Cenné finále ve čtyřhře

V hlavní soutěži dvouhry žen figurovala rovná desítka českých reprezentantek, což je dalším důkazem momentální síly českého tenisu, který loni slavil vítězství v *Poháru federace* a letos ve finále tohoto neoficiálního mistrovství světa reprezentantních družstev bude 3. a 4. listopadu bojovat proti Srbsku. Z pohledu do budoucna určitě potěšily nadějně a teprve dvacetileté sestry-dvojčata Karolína a Kristýna Plíškovy, které trénuje někdejší známý daviscupový reprezentant Jiří Hřebec a obě úspěšně prošly těžkým

sítem kvalifikace. Levoruká Kristýna (Karolína naopak hraje pravou rukou), se dokonce dostala do druhého kola, kde vzdorovala 4:6, 4:6 Italcce Schiavoneové, mezinárodní mistryni Francie z roku 2010. Alespoň do třetího kola kromě Kvitové ještě pronikla Klára Zakopalová, ale tam se musela sklonit 0:6, 4:6 právě před Schiavoneovou.

A do třetího Schiavoneová. Ve čtvrtém kole nastoupila proti Kvitové a bylo to oboustranné nervózní utkání plné nepresnosti. Po prvním prohraném setu teprve v závěru druhého Kvitová vývoj otočila a po těžce vybojovaném vítězství 4:6, 7:5, 6:1 se nechala slyšet: “Moc se mně ulevilo, že už to mám za sebou, protože jsem se strašně natrápila. Hlavně čopovaný bekhend soupeřky mně dělal velké problémy.” Byť ve čtvrtfinále podala česká reprezentantka výkon mnohem lepší výkon s rychlejším pohybem a její údery už měly vyšší důraz i přesnost, na famózní Serenu Williamsovou to stačit nemohlo. Američanka se opírala o skvělý return a zasypávala Kvitovou jedním esem za druhým. Obhájkyň loňského wimbledonského vítězství po své vyřazení 3:6, 5:7 odhalila své pocity: “Špatně jsem nezahrála, ale soupeřka byla lepší. Na to, jaké jsem na začátku roku měla zdravotní potíže a jak se minulý měsíce pro mě výsledkově vyvíjely nepříjemně, je čtvrtfinále docela dobré.” A ještě k tomu významně dodala: “Už to nejde, abych byla holka jako loni, která zavře oči a pálí do všeho, co se dá.” K jejímu wimbledonskému účinkování v posledních třech letech však ještě jeden důležitý fakt. Předloni prohra v semifinále se Serenou Williamsovou, která tehdy zvítězila, loni titul a letos porážka ve čtvrtfinále znovu se Serenou Williamsovou a jak za chvíli objasníme, také pozdější šampionkou...

Česká tenisová reprezentace se však k jedné finálové účasti přece jen propracovala. Hradecká s Hlaváčkovou jako šestý nasazený pár ve čtyřhře žen své vítězství ukončily až ve finále, kde po vyrovnaném souboji podlehy suverénním americkým sestrám Sereně a Venus Williamsovým 5:7, 4:6. V prvním setu s nimi držely vyrovnaný krok až do stavu 5:5 a ve druhém do stavu 2:2. Andrea Hlaváčková upozornila: “Ani jednou nám Williamsy při svém servisu nedaly šanci.” A Lucie Hradecká dodala: “Zejména Venus nám se svými dlouhými rukama na síti nedovolovala, abychom ji mohli prohodit.”

Také slovenská wimbledonská bilance byla letos skromnější než v minulých letech. Martin Kližan, Daniela Hantuchová, Dominika Cibulková i Magdalena

Rybáriková, tedy hráči s postupovými ambicemi, ztroskotali už v prvním kole. Naopak ve třetím kole stanuli Lukáš Lacko a Jana Čepelová. Zejména pro teprve devatenáctiletou Čepelovou je to dobré vysvědčení a možná i odrazový můstek k dalším úspěchům.

Nikdy se nesmíte vzdát

V ženské dvouhře neuspěla ani loňská finalistka Ruska Šarapovová, která vypadla ještě dříve než Kvitová a to ve čtvrtém kole, kde ji přehrála Němka Lisická 6:4, 6:3. Ta ve čtvrtfinále nestačila na svou krajanou Kerberovou 1:6, 1:6, ovšem naopak Kerberovou v semifinále poslala domů Polka Radwanská, třebaže se v průběhu turnaje potýkala se silným nachlazením. Jenže všem, jak už jsme naznačili, vypálila rybník Serena Williamsová, nasazená jako číslo 6. V minulosti kralovala Wimbledonu už čtyřikrát, bylo to v letech 2002, 2003, 2009 a 2010, avšak loni vypadla už ve čtvrtém kole s Francouzkuou Bartoliovou a vzhledem k zdravotním problémům málokdo jejímu návratu ještě věřil. Nejtěžší bitvu jednatřicetiletá Serena svedla v semifinále proti světové dvojce Bělorusce Azarenkové 6:3, 7:6 a ve finále s výjimkou druhého setu jasně předčila Polku Radwanskou 6:1, 5:7, 6:2.

Během sedmi zápasů nastřílela Serena Williamsová 102 es a svým pátým wimbledonským primátem ve dvouhře žen vyrovnala svou sestru Venus! Přitom od července 2010 skoro rok nemožila hrát, protože si nejdříve pořezala nohu, ale pak přišlo něco mnohem horšího v podobě plicní embolie. Právem zdůraznila: “Považuji to za svůj neskutečný návrat. Člověk se nikdy nesmí vzdát a přestat věřit sám v sebe.” Vlastně Serena a o rok starší Venus Williamsový od roku 2000, tedy za posledních třináct let, na wimbledonský trůn pustily jen tři konkurentky - v roce 2004 Rusku Šarapovovou, 2006 Francouzku Mauresmovou a 2011 Češku Kvitovou... A wimbledonského debla spolu vyhrály už také popáté.

Ukázal se dcerkám

Podobně jako Serena Williamsová na tom byl i Švýcar Roger Federer. Třebaže Wimbledon opanoval pětikrát za sebou v rozmezí let 2003 až 2007 a po šesté 2009, od roku 2010 nevyhrál jediný grandslamový turnaj a ve světovém žebříčku klesl na třetí místo. A připomeňme, že už i jemu je také jednatřicet. S výjimkou třetího kola, v němž s Francouzem Benneteauem prohrával už 0:2 na sety, bylo Federerovo letošní travnaté vystoupení fenomenální. V semifinále nedal šanci loňskému obhájci Srbovi Djokovičovi

6:3, 3:6, 6:4, 6:3 a ve finále ho čekal Brit Andy Murray. Domácí miláček, od začátku letošního roku trénovaný slavným československým tenistou a dnes Američanem Ivanem Lendlem, před nímž stál historický úkol. Ač se tomu nechce věřit, britský tenista dvouhry mužů v majestátném Wimbledonu naposledy vyhrál v roce 1936. Jmenoval se Fred Perry a mimochodem byl i mistrem světa ve stolním tenisu. A ve finále z Britů naposledy stál Bunny Austin v roce 1938, od kdy historie v semifinále zaznamenala jedenáct marných britských pokusů, jeden Mika Sangstera, tři Rogera Taylora, čtyři Tima Henmana a dosud tři Andyho Murrayho.

Tentokrát k velké radosti Albionu Murray alespoň tento stín překročil, navíc ve finále získal první set a ve druhém za stavu 4:4 při Federerově podání měl výhodu... Kdyby ji býval využil, kdo ví, jak by to dopadlo. Jejich finále však mělo vynikající úroveň. Diváci si vychutnávali dělové a přitom dlouhé výměny od základní čáry, při nichž Federer byl přece jen aktivnější a oslňoval svým nádherným bekhemdem hraným jednou rukou, jako už jediný tenista světové špičky! Švýcar doběhl, co mohl, prostřílel, co se dalo a svého o šest let mladšího soka doslova uštvál. Co finálový výsledek 4:6, 7:5, 6:3, 6:4 v jeho prospěch znamená? Federer získal už sedmý wimbledonský titul, čím se vyrovnal jak britskému tenistovi Williamovi Charlesovi Renshawovi, který do dokázal už v letech 1881 až 1889 i Američanovi Petu Samrasovi, jemuž se to povedlo o více než století později v období 1993 až 2000! Federer se světil: “Je to pro mě velká čest, protože jsem Samprase vždycky obdivoval. A také jsem to chtěl dokázat kvůli svým třiletým dcerkám, které na mě koukaly z tribuny. Ještě jsem neskončil a rád bych v dalších letech ještě něco vyhrál...”

JAROSLAV KIRCHNER, Londýn

***

863 Bloor St. W.
Toronto, Ont.
(416) 533-0080

261 Danforth Ave.
Toronto, Ont
(416) 466-0330

Tři hospody v centru Toronta

Na pípě padesát evropských piv

mezi nimi

Pilsner Urquell!

K tomu evropské jídlo po celý den

Otevřeno sedm dní v týdnu od 11 do 2 ráno.

Town Crier Pub

115 John St.
poblíž Queen St. W.
Toronto, Ontario M5V 2E2
Tel.: 416/204-9502
E-mail: towncrierpub@atf.ca
www.towncrierpub.ca

***

Village Idiot Pub

126 McCaul St.
poblíž Dundas W.
Toronto, Ontario M5T 1W2
Tel.: 416/597-1175
E-Mail: idiot@atf.ca
www.villageidiotpub.ca

***

Sin&Redemption

136 McCaul St.
poblíž Dundas W.
Toronto, Ontario M5T 1W2
Tel.: 416/640-9197
E-Mail: sinners@atf.ca
www.sinandredemption.com

***

Muž, který tvoří fotbalové dějiny

Po letošním ME se „fotbaloví odborníci“ shodli, že nejlepší mužstvo světa Španělsko právem získalo trofej. Přiznám se, že španělský způsob hry mne trochu uspává a trochu nudí. Nedalo se to říci o finálovém zápase Španělsko-Itálie, kdy Španělé jasně dominovali a také díky tomu, že Italové hráli v závěru v deseti nakonec zvítězili 4:0. Byl to však jeden z mála zápasů, kdy Španělé zanechali pozitivní dojem. Přes Portugalsko v semifinále postoupilo díky penaltovému rozstřelu a proti Francii jim pojistila postup 2:0 až branka Xabi Alonsa v poslední minutě utkání penaltou. Klíčovým momentem však bylo utkání ve skupině C Španělska proti Chorvatsku.

Připomeňme si však datum 20. července 2007, kdy se hrálo semifinále MS fotbalistů do 20 let na Národním stadionu v Torontu. Proti sobě nastoupily dva jihoamerické týmy Argentina a překvapení turnaje Chile. Chilané měli i velmi silnou podporu hlediště. Co se však dělo na hřišti mělo s fotbalem, který se hrál v dešti, pramálo společného. Arogantní německý rozhodčí Wolfgang Stark likvidoval jakékoliv snahy Chilánů o slušný výsledek, přestože ti prohrávali již od 12. minuty 0:1 brankou de Marii. Zdevastovaní Chilané nakonec v devíti prohráli 0:3. Po utkání torontská policie uklidňovala chilské fotbalisty slzným plynem. Proti zákroku protestovala chilská vláda. Po utkání, které jsem viděl na stadionu, jsem se ještě jednou díval na klíčové okamžiky ze záznamu a nemohl jsem věřit svým očím. Říkal jsem si tenhle rozhodčí na mezinárodní scéně skončil. Neskončil - dál pískal fotbalové zápasy a ke všemu ty nejpřestížnější a co jsem postřehl málokdy dobře, ale *legendárního výkonu* Toronta se již asi nikdy nepřiblížil. Aby to nevypadalo, že jsem proti tomuto bankovnímu úředníkovi zaujat podíváme se do všeovědoucí Wikipedie, kde se píše: *He was questioned for his performance overseeing the Chile-Argentina match in the 2007 FIFA U-20 World Cup, having "lost control of the match early" and for issuing seven yellow cards (out of nine) and two red cards against the Chilean team during the match. In total he issued 53 fouls, 30 of which he charged to Chile. Following the match Stark and his colleagues were surrounded by livid Chilean players who were restrained by members of the Toronto Police. Stark then had to be escorted off of the pitch and into the dressing room tunnel by police officers for fear that he would be attacked by the crowd and/or Chilean players at the National Soccer Stadium. Chilean players, still angry after losing the match, fought with and were pepper-sprayed by police*

officers outside of the stadium. The players were temporarily held inside the stadium by the police for several hours and were released without being arrested.

Stark was criticized for his performance in the Champions League match between Chelsea F.C. and Internazionale in 2010 by the Daily Telegraph. A report claimed that he had missed two clear penalties for Chelsea.

Dodejme, že v první polovině sezóny 2011-2012 byl Wolfgang Stark v anketě hráčů Bundessligy zvolen nejhorším rozhodčím soutěže a v závěru baráže mezi Fortunou Düsseldorf a Herthou Berlín byl inzultován Levanem Kobiasvilim.

Tyto reference však nebránily fotbalovému svazu UEFA nasadit německého arbitra do zápasu Chorvatsko-Španělsko. A abych opět nebyl podezírán ze zaujatosti budu citovat český server aktualne.cz, kde pod názvem *Španělé se do čtvrtfinále protrápili, pomohl jim sudí Stark* a dále následuje komentář: Jedinou branku duelu vstřelil až v 88. minutě střídající Navas. Chorvaté byli nebezpečnějším týmem, vypracovali si dvě stoprocentní gólové šance, navíc sudí Stark odpustil obhájci titulu dvě penalty, po jedné v obou poločasech. V nich stáli při Španělech všichni svatí, jmenovitě Stark, Salver, Pickel, Meyer a Ajtekin alias pětice rozhodčích zápasu. V první situaci si totiž na pravém křídle udělal dobrý den z Ramosa chorvatský útočník Mandžukić, když jej následně stoper Španělů jasným šlapákem přímo před zraky brankového rozhodčího sestřelil. "Podle mne jasná penalta, šlapák ve vápně, na Ramosovi bylo vidět, jak moc chce odčinit svou chybu a přehnal to," shodli se komentátor České televize Jaromír Bosák a expert Pavel Karoch ve studiu. Leč jejich názor hlavní sudí Stark nesdílel. V 86. minutě pak v pokutovém území dělal Busquets všechno možné i nemožné aby nedovolil Čorlukovi přesně hlavičkovat po rohu Rakitiće. "Dělal vše pro to, aby jej dostal na zem," pronesl Bosák po shlédnutí zpomalených záběrů. Ty mu daly sice za pravdu, Stark ale opět nesouhlasil. Z následného protiútoků pak Fábregas dloubáčkem přehodil chorvatskou obranu a osamocené duo Iniesta - Navas si již vědělo rady (zde bylo naopak vše podle nejen Starkových pravidel). Španělé tak sice vyhráli 1:0 a díky tomu i celou skupinu, v souboji s chrabrymi chorvatskými bojovníky ale rozhodně neoslňli.

Jenže historie nezná kdyby, ani fotbalová a Španělé se stali po druhé za sebou Mistry Evropy. O tom, že mužstva, která se probíjela spolu s nimi do semifinále: Itálie, Německo a Portugalsko patří k

evropské špičce není pochyb. Čeští fotbalisté odehráli to, na co v současnosti mají. Prošli ze základní skupiny díky výhrám nad Řeckem 2:1 a Polskem 1:0, ale prohráli s lepším Portugalskem 0:1 po hlavičce Cristiana RONALDA. Ironií je, že přeskočil jednoho z nejlepších českých fotbalistů na turnaji Theodora Gebre

Selassieho, který po turnaji podepsal smlouvu s německou Werdou Brémy. Pravdou je, že v prvním poločase dokázali čeští fotbalisté sehrát s Portugalci vyrovnanou partii a hodně jim pomohl brankář Čech. Utkání pro změnu pískal skvělý Angličan Web.

Aleš Březina - Praha, Toronto

***

UNIGLOBE The Premiere Travel Group

HEART OF EUROPE HOLIDAYS
Premiere Plus Travel

Blanka
Diana

1221 Yonge Street (at Summerhill subway.)
Toronto, M4T 1W4
Tel: 416 504 3800 Toll Free: 1 800 825 7577
Fax: 416 598 1317
Monday to Friday: 9:00 AM - 5:00 PM
Saturday: 9:00 AM - 1:00 PM

blanka@premieregroup.com
dianab@premieregroup.com

MEMBER OF: IATA, Travel, etc.

Go, See, Experience

O JEDNOHO Z NEJLEPŠÍCH ČESKÝCH FOTBALISTŮ THEODORA GEBRE SELASSIE Z TŘEBÍČE, PROJEVILA PO ŠAMPIONÁTU ZÁJEM WERDA BRÉMY

ROYAL LE PAGE Signature Realty

Rosti Brankovsky
Broker
Jedinečné služby

Pro prodej:
analýza trhu, obchodního trendu, místa, příprava domu pro prodej.

Pro kupce:
denní zaslání nabídky e-mailem, osobní prohlídka nemovitostí, finanční asistence.

Jsem tu pro vás!
Royal Le Page, Signature Realty
Independently owned and operated brokerage
416/443-0300 - direct 416/443-9268
www.brankovsky.com * e-mail: rostib@rogers.com

